Cuvânt înainte

Avem timp pentru toate:

Să ne gândim la etica, să ne facem principii de viaţa pe care apoi să le încălcăm, să ne învinovăţim şi să trăim în agonia culpabilităţii, să ne facem griji pentru viitor şi să uităm să trăim prezentul, să ne gândim la alţii şi să uităm de noi.

Avem timp să ne facem reproşuri, să plângem, să regretam ce am greşit şi să repetam la infinit aceleaşi greşeli, pentru ca viaţa este un cerc, iar noi un punct de pe el; fericirea este în

centru, dar noi mergem numai în jurul cercului, izbindu-ne de cele mai mici detalii, oprindu-ne din drum cele mai nesemnificative piedici, dând cu piciorul oportunităţilor iar şi iar.

Avem timp să fim raţionali, să fim maturi, responsabili, etici, filosofi, corecţi cu ceilalţi şi nedrepţi cu noi înşine.

Avem timp de minciuni şi remuşcări, de păcate şi tot ceea ce ne face nefericiţi.

Avem timp să alergam în căutarea adevărului, să fim zdruncinaţi la găsirea lui şi să ne învinuim pentru greşelile din trecut care nu mai pot fi reparate.

Nu avem timp, însă, să trăim prezentul, să ne

bucurăm de măreţia lui, de clipele frumoase ce zboară în depărtări şi nu se mai întorc. Când să facem şi aşa… murim.

(inspirat din Octavian Paler)

Prefaţa

— Şi după aceea, ce s-a întâmplat?

Mi-am încrucişat picioarele pe pat şi am tras pătura să mă învelesc. Era răcoare şi pijamaua mea subţire nu mă prea apăra de frig. Se presupunea că trebuie să dorm demult, dar acum, că a venit Alexander în vizită, nu îi puteam refuza dreptul de a-şi spune povestea. În plus, eram şi eu curioasă.

Aşa că am încercat să mă fac comodă şi am

ascultat mai departe.

— Cineva m-a urmărit până la vechea clădire unde odată era sediul Casei de cultură. Era abandonată şi guvernul voia să o dinamiteze. Am intrat acolo, panicat, crezând că este salvarea mea. Dar intrasem în gura lupului.

— Cum aşa? am întrebat.

Camera mea era întunecată. Razele lunii băteau în fereastră şi luminau slab chipul lui Alexander. Era un bărbat tânăr, dar cu chipul brăzdat de toate grijile pe care le trăsese.

— Clădirea nu avea decât o singură intrare. Odată intrat, nu mai aveai pe unde să ieşi decât tot pe acolo pe unde ai intrat. Şi era clar că poarta era împânzită de… ei.

— Nu ştii cine erau?

— Nu îmi amintesc nimic. Nu ştiu nici măcar dacă erau mai mulţi sau era unul singur. Îmi amintesc doar că îmi era teribil de frică.

A oftat. Îmi imaginam că îi este greu să povestească. Eram curioasă în legătură cu multe lucruri, dar îmi era teamă să îl întreb. Nu voiam să îl supăr.

— Simţeam cum se apropie şi m-am ascuns în puţul unui lift. Ştiam că sunt condamnat chiar înainte de a vedea picioarele încălţate în bocanci negri trecând prin faţa mea. Am simţit răsuflarea rece şi am închis ochii.

— Şi apoi? am întrebat deşi bănuiam ce urmează şi stomacul mi se strângea dureros ca aşteptare la cuvintele pe care urma să le aud.

Dar s-a lăsat tăcerea. Alexander părea

incapabil să mai răspundă.

— Şi apoi am murit, a spus el într-un târziu.

S-au auzit paşi pe hol şi lumina de la bucătărie s-a aprins. Am sărit din locul meu. Când m-am uitat din nou înspre fereastră, Alexander dispăruse.

M-am băgat în pat cât de repede am putut, prefăcându-mă că dorm. O secundă mai târziu, uşa de la camera mea s-a deschis.

— Anna, scumpo, dormi? a întrebat mama în şoaptă.

Am vrut să spun „da”, apoi mi-am dat seama că ar fi fost o prostie. Uşa s-a închis cu un mic zgomot, apoi lumina de la bucătărie s-a stins şi am auzit paşii mamei îndreptându-se către

dormitorul ei.

Nici nu mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia, decât în momentul în care plămânii mei s-au umplut iarăşi cu aer.

M-am uitat în jur, aşteptând ca Alexander să se întoarcă, dar nu a făcut-o. Probabil era prea mult pentru el, atâtea amintiri într-o singură noapte.

Mi-am lăsat capul din nou pe pernă, permiţând somnului să mă cuprindă.

Se va întoarce el la mine, când va fi pregătit. Cu toţii o fac.

Capitolul 1

Numele meu este Annalisa. Eram o

adolescentă normală, cu o viaţă obişnuită, sau cel puţin aşa cred. În urmă cu 5 ani, un accident de maşină m-a făcut să îmi pierd memoria.

De atunci, viaţa mea s-a schimbat. Nu numai că nu îmi mai amintesc nimic despre cum eram eu sau cine eram. Am fost în Lumea de Dincolo timp de trei zile. Medicii numesc asta comă. Dar cu toate că trupul meu stătea inert pe patul de spital, conectat la aparate, sufletul meu, adevăratul „eu” a umblat pe Tărâmul de Dincolo şi a văzut lucruri care nu pot fi exprimate în cuvinte.

Am văzut ce înseamnă moartea, am trăit-o şi nu am vrut să mă mai întorc. Dar am fost obligată. Mă întreb uneori dacă nu am fost condamnată la viaţă, doar pentru a îmi plăti păcatele. Dar ce păcate poate avea o fată de 20 de

ani, încât să merite viaţa asta? Ce păcate aveam eu la vârsta de 20 de ani ca să merit asta?

M-am întors schimbată. Simt schimbarea, chiar dacă nu ştiu cum eram înainte. Legătura mea cu Lumea de Dincolo a rămas şi acum pot vedea spiritele rătăcite pe pământ. Fantome. Le simt, le văd, unele îmi vorbesc. Sunt pretutindeni împrejurul nostru, fac parte şi ele din aceasta lume la fel ca şi noi. Coexistă fără ca oamenii să ştie. Desigur, mai există oameni ca mine. Cel puţin ar trebui să existe, nu pot fi singura.

La început, eram foarte speriată de aceste spirite. Am fost diagnosticată ca suferind de şoc post-traumatic, iar părinţii mei au hotărât să ne mutăm în alt oraş, pentru a putea începe o viaţă nouă. Şi mi-au distrus ultima şansă pe care o

aveam de a îmi aminti cine am fost.

În Chicago aveam prietenii şi locurile care îmi erau cunoscute înainte de accident. Cu ajutorul lor îmi puteam aminti, aveam o şansă. Dar de când m-am mutat în L.A., m-am obişnuit cu gândul că nu voi mai afla vreodată ceva despre acea perioadă a vieţii mele.

După 5 ani, am ajuns la concluzia că singura mea menire este să ajut spiritele rătăcite să treacă în Lumea de Dincolo. Desigur, nu le pot spune şi părinţilor asta, aşa că m-am înscris la Facultatea de Litere şi am început să scriu poezii şi povesti, majoritatea bazate pe ceea ce îmi povestesc spiritele.

Nu toate vorbesc cu mine. Unele mă ignoră sau fug de mine. Prima lecţie pe care am învăţat-o

este că nu trebuie să intru în vorbă cu un spirit, dacă el nu o face. S-ar putea să nu îi placă, iar când se supără nu sunt deloc drăguţe.

De obicei, cele care mă abordează sunt triste şi nu pot trece Dincolo, fie pentru că nu au terminat ce aveau de făcut în această lume, fie pentru că vor să se facă dreptate înainte ca ele să plece. Am întâlnit o fată care fusese ucisă de iubitul ei, din gelozie, şi totuşi acesta era liber. Mi-a fost destul de greu să rezolv lucrurile, pentru că nu le puteam spune poliţiştilor de unde ştiu adevărul.

Dar m-am jucat puţin cu mintea criminalului şi l-am făcut să recunoască singur.

Totuşi, nu mai întâlnisem până la Alexander

pe cineva care să nu îşi mai amintească cine l-a omorât.

M-am întins, căscând, apoi m-am aşezat mai bine cu capul pe pernă. Dar orice speranţă că aş putea dormi s-a spulberat când am simţit energia din cameră şi am auzit un sunet ca un fluturat de aripi.

Am sărit direct în picioare. Alexander nu mă mai vizitase de o săptămână, era şi timpul să se întoarcă.

Dar nu era el.

— Aida, am spus încercând să nu par atât de enervată precum eram. Se uita la mine fix.

Întotdeauna am crezut ca spiritele sunt un fel de forme translucide care plutesc prin aer la câţiva centimetri de pământ. Dar nu sunt aşa.

Arată ca nişte oameni, înconjuraţi de o aură ciudată care sclipeşte ca nisipul fin de pe plajă atunci când este bătut de soare, mai mult, ca un fel de praf de diamante pus la soare. Păstrează aspectul pe care îl aveau înainte de a muri. Nici nu vreau să îmi amintesc ce sperietură am tras când m-am trezit în camera mea cu o fată care avea un topor în cap.

Aida era mică şi slabă, cu un păr negru ondulat foarte lung şi ochi căprui.

— Vreau să dorm, am spus cu riscul de a o supăra.

Îmi simţeam pleoapele foarte grele şi dacă Aida avea de gând să înceapă un discurs, mă temeam că voi adormi în picioare înainte de a termina prima frază.

— Şi eu, spuse ea insinuând ceea ce era evident. Dar nu pot. Grozav.

— Trebuie să îţi spun ceva, spuse ea cu ochii puţin exoftalmici.

Aida era o puştoaică de 14 ani, sau mă rog, atâţia avea când a murit. Fusese lovită de o maşină, dar şoferul era în libertate. Era vina ei, apăruse de după un tufiş, alergând în faţa maşinii.

— Am aflat de ce nu pot face trecerea, ştii tu… Dincolo.

— Da?

— Nu e din cauza şoferului. El chiar nu a avut nicio vină.

— Serios? Atunci vei înceta să îl mai bântui?

— Da.

— Bine.

— E din cauza fratelui meu, a spus ea fără să mai aştepte să o întreb.

— Cum ai aflat asta?

— Am, aaa… presupun că am trişat. Am fost acasă.

Printr-o regulă impusă nu ştiu de cine, dar tare aş vrea să aflu spiritele nu aveau voie să se întoarcă acolo unde au locuit ca şi oameni.

La începutul noii mele vieţi, am întâlnit un spirit – pe nume Zamolxis care mi-a explicat unele lucruri şi reguli ce ţin de legătura dintre Lumi. Atunci eram prea şocată să îl întreb de unde ştie sau să realizez măcar că e ceva în neregulă. Pentru că spiritele rămase pe Pământ nu ştiu mai multe decât mine despre moarte.

Acum, este evident pentru mine că Zamolxis nu era orice fel de spirit, ci unul trimis special pentru a mă instrui.

— CE ai făcut? am întrebat puţin cam prea tare.

Am privit panicată spre uşă. Speram că ai mei nu au auzit nimic. Tata îmi spusese deja că m-a auzit vorbind în somn. Evident că vorbeam, doar că eram trează. Nu îmi putea auzi interlocutorul aşa că a presupus că vorbesc în somn.

Trebuia să am mai multă grijă, să nu mă trezesc sechestrată în cine ştie ce spital de nebuni. De obicei spiritele rămân în perimetrul în care au murit, rareori pleacă departe. Nici nu vreau să ştiu cu ce spirite aş avea de-a face într-un asemenea

loc.

— Ţi-am zis, am trişat.

— Cum? am întrebat curioasă.

— Nu contează asta.

— O să arzi în Iad, i-am spus zâmbind malefic.

— Nu prea cred, am alte planuri, spuse Aida.

— Dacă zici tu…

— Asculta… fratele meu Eric se simte vinovat pentru moartea mea.

— De ce?

Ea pufni enervată.

— Dintr-o prostie. Jucam volei şi lui i-a scăpat mingea, dar m-a trimis pe mine să o iau în loc să se ducă el. Mingea a alunecat până în stradă, eu am fugit după ea trecând prin gardul

viu şi… continuarea o ştii.

— Te-a lovit maşina, am spus.

— Ei bine, continuă ea de parcă nu ar fi fost întreruptă, el crede că dacă nu ar fi fost atât de leneş şi dacă nu s-ar fi folosit de mine pentru simplul fapt că eram sora mai mică, deci cu alte cuvinte dacă s-ar fi dus el după minge atunci când i-a scăpat, eu aş fi trăit încă.

— Ceea ce probabil că e adevărat, am spus. S-a uitat urât la mine.

— Dar asta nu îl face vinovat de moartea ta, a fost doar o întâmplare nefericită.

— Exact. Iar tu trebuie să dai de el şi să îl convingi că nu are dreptate. Locuieşte pe Robertson 119. Între orele 14 şi 16 e singur acasă.

— Anna, poţi te rog să te duci la fratele mele

să îl convingi că nu e vinovat? Desigur, Aida, cu cea mai mare plăcere, am spus eu sarcastică.

— Aşa mă gândeam şi eu, a spus ea apoi a dispărut. Ahh! Ce caracter!

De abia aştept să plece de aici, va fi o uşurare!

Deşi, cred că într-un fel straniu îmi va fi dor de ea. Seamănă cu o soră mai mică pe care nu am avut-o niciodată. Una enervantă, desigur.

* * *

Când a sunat ceasul deşteptător, aş fi vrut să îl arunc pe geam sau să mă arunc pe mine. Am nevoie de o vacanţă!

M-am îmbrăcat somnoroasă cu primele

haine pe care le-am găsit. Mi-am dat seama înainte de a ieşi din casă că îmi luasem tricoul pe dos.

Ştiam că trebuie să mă gândesc la ce îi voi spune lui Eric pentru a-l convinge că nu este vinovat de moartea Aidei. Dar am amânat asta pentru cele câteva minute în care îmi voi bea cafeaua, înainte de a intra la cursuri şi am încercat să mă concentrez la drum.

Dar acele minute au trecut în zbor, la fel şi cursurile, iar eu mă îndreptam spre casa lui Eric fără să ştiu ce să îi spun. Am hotărât că o decizie de moment e soluţia.

Alungând repede gândurile despre Aida, am început să mă gândesc la Alexander. Eram sigură că se va întoarce. Toate spiritele mă vizitează

până ce reuşesc să le ajut să treacă Dincolo. Nu mă aşteptam să vină chiar a doua seară, dar a treia eram convinsă că va veni şi am stat trează până dimineaţa, aşteptându-l. Gândul cel mai normal ar fi fost să mă întreb dacă nu cumva a păţit ceva. Dar ce poate păţi o fantomă?

Am pufnit. Nu are ce i se întâmple. E deja mort. Sau are?

O pancartă mare şi ruginită mă anunţa că am intrat pe Robertson street. Am condus încet până la numărul indicat de Aida şi am parcat de-a lungul aleii, în faţa unei case bej, micuţă şi pătrată, cu acoperiş de cărămidă roşie. Era foarte drăguţă.

Am văzut gardul viu care le înconjura casa, cel prin care trecuse Aida.

Am mers încet către casă şi ajungând la uşă am sunat scurt.

@Am auzit paşi pe scări, apoi uşa s-a deschis, în cadrul ei apărând un băiat înalt şi foarte slab, de vrei 16 – 17 ani, cu acelaşi păr negru ca al Aidei şi aceeaşi ochi căprui.

— Bună! Am spus încercând să schiţez un zâmbet.

— Buna. Tu eşti…

— Anna. Am fost prietena cu Aida.

Fata îi pica brusc. După câteva secunde, se uita la mine sceptic.

— Aida nu a menţionat niciodată de tine şi nu te-am văzut pe aici. Rahat.

— Aaa, pai… ne-am văzut de câteva ori în

parcul pentru rolleri.

— Aha. Deci nu eraţi chiar prietene. Mai degrabă cunoştinţe.

La naiba cu inspiraţia de moment! Evident că a fost o idee proasta să spun că eram prietene. Nimeni nu ar crede ca o puştoaică de 14 ani poate avea ca prietena o tipa de 25. Dacă m-ar fi dus capul puţin, as şi spus că i-am fost profesoara.

— Aaa, da… nepoata mea era prietena cu ea.

— Cum o cheamă?

Aoleu… Aida, ajută-mă, mi-am prins urechile.

Irina, am auzit o voce în spatele meu şi am simţit fiori.

— Irina, am spus zâmbind.

— Aaa, de ce nu ai spus aşa? Intra, te rog,

scuza-am că am fost nepoliticos şi te-am ţinut în uşă.

— Nu e nicio problemă, stai liniştit, am spus.

M-a condus în sufragerie şi m-a invitat să iau loc pe canapea. El s-a aşezat pe un fotoliu, în faţa mea.

Nu m-a întrebat care e scopul vizitei, probabil din bun-simţ, aşa că m-am văzut nevoita sa deschid subiectul.

— Aş vrea să vorbim puţin despre Aida, am spus.

El ezita, privind în jos.

— Ştiu că îţi este greu. Dar e important.

— Bine.

— Ştii, eu sunt psiholog.

Nu ştiu de unde am scos-o pe asta, presupun ca inspiraţia mea de moment are şi zile bune.

Se uita la mine, aşteptând să continui.

— Ştiu ca Aida ţinea foarte mult la tine.

— Şi eu la ea, spuse el.

— Şi mai ştiu ca tu te considerai vinovat pentru tot ce i se întâmpla ei, am spus sperand că am nimerit-o.

— Nu chiar, spuse el.

Inspiraţie de moment, nu mă lasă acum!

— Aida mi-a spus o dată că te vede cum te crezi responsabil pentru ce i se întâmpla.

— Dar în ce context ţi-a spus asta? întreba neîncrezător.

— Ţi-am spus, sunt psiholog. Îmi plăcea să

vorbesc cu ea despre diverse lucruri, să văd cum gândeşte.

— Aha, a fost tot ce a spus el.

Am decis că a venit momentul să trec la subiect, după introducerea mea jalnica.

— Te simţi vinovat de moarte ei.

Am vrut să sune a întrebare, dar mi-a ieşit ca o constate.

— Uite, ştii ce? Astea nu sunt lucruri pe care să le vorbesc cu un străin.

— Le-ai vorbit măcar cu cineva?

— Nu e treaba ta.

Ei, asta cam aşa e…

M-am ridicat de pe canapea şi m-am îndreptat spre ieşire. Cam asta era tot ce pot face.

Mă voi întoarce în câteva zile să văd dacă s-a răzgândit.

— Stai! spuse el când ajunsesem la uşa de la intrare. M-am întors la el.

— Nu mă cred vinovat de moarte Aidei, ci *sunt* vinovat.

— Nu eşti, am spus simplu. Orice frate mai mare se foloseşte de cel mic pentru diverse chestii căruia lui îi e lene să le facă.

— De unde ştii? întreba şocat.

— Pentru ca şi eu am avut un frate mai mare care mă punea sa duc gunoiul, să plimb câinele, să tund iarba şi alte lucruri.

Văzusem asta într-un film. Speram să meargă dar nu ştiam dacă într-adevăr un frate mai mare făcea toate astea, pentru ca nu aveam unul.

— Nu, spuse el cu ochii mari. De unde ştii… nu contează.

Oare unde mai exact auzise Aida cuvintele pe care eu le-am spus mai devreme? Pentru că era acelaşi lucru cu ce îmi spusese ea, iar pe Eric îl şocase.

Să nu uit să o întreb.

— Aida ar vrea să nu te mai simţi vinovat, pentru că nu eşti şi să treci peste asta.

— De unde ştii asta? mă întreba cu ochii mici.

— Am presupus, am zis ridicând din umeri.

Dacă Aida şi-a făcut simţita prezenta aici, lucrurile s-ar putea să se complice.

— Ştii, spuse el meditativ, uneori am impresia ca încă e aici. Probabil e doar imaginaţia

mea şi dorinţa ca ea să fie în viaţă.

— O să plec acum, am spus.

— Nu sunt vinovat? spuse el sub forma de întrebare.

— Deloc.

* * *

— Anna, nu mi-am făcut simţita prezenta, jur! Aida era isterica.

— E doar imaginaţia lui Eric.

— Bine.

— Crede-mă.

— Bine.

— Nu mă crezi.

— Am zis bine.

— Bine, zise şi ea. Am chicotit.

— Aida, de ce s-a panicat Eric atunci când am folosit cuvintele spuse de tine? am întrebat fericita că mi-am amintit.

— Pentru că erau cuvintele scrise de el în jurnal.

— Aha… cum ai făcut asta? am încercat eu.

— Secret.

— Eşti enervanta.

— Da, ştiu, şi eu te iubesc. Mi-am dat ochii peste cap.

— Anna!

— Da.

— E timpul.

M-am uitat la ea. Aura alba sclipitoare începea să devină tot mai pronunţata, în timp ce imaginea umană se pierdea în ea.

Era o privelişte înspăimântătoare, dar minunata pentru ca ştiam ce înseamnă. Aida că trece Dincolo. Eric a realizat că nu este vinovat de moartea ei. Misiunea mea se încheiase.

Am simţit cum mi se face pielea de găina şi mi se umezesc ochii.

— Să ai grija de tine, i-am spus.

— Desigur. Şi, Anaa!

— Da…

— Mulţumesc. Şi a dispărut.

Mi-am şters obrajii înlăcrimati şi m-am întins în pat. Aveam nevoie urgenta de somn, înainte să leşin.

Capitolul 2

Facultatea de Litere e o mare plictiseala. Mă

rog, în cazul meu, cred că oricare alta facultate ar fi. Nu e ca şi cum ar exista un Hogwarts pentru mine. (nota: Scoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii din Harry Potter).

Dar părinţii mei sunt fericiţi pentru ca-asta cred ei mi-am refăcut viaţa după accident. Adevărul e că nu am reuşit să trec peste. Doar că am fost ţinuta ocupată de nişte spirite agasante şi nu am prea avut timp să mă gândesc la asta.

Voiam să mă întorc în Chicago, să revad locurile în care am copilărit, deşi îmi erau străine. Într-un fel, mă aşteptam să găsesc o sclipire acolo, să se facă un click în mintea mea şi să îmi amintesc totul.

Şi totuşi, îmi era teama să mă întorc, pentru ca asta asta era ultima mea speranţa de a îmi

recapata memoria şi nu voiam să dau piept cu realitatea, să ajuns acolo şi să realizez ca trecutul meu este la fel de învăluit în ceata ca şi înainte.

„Învăluit în ceata” nu e o expresie potrivita. Pentru ca prin ceata tot mai poţi zări ceva, însă amintirile mele erau acoperit de un val negru şi bine înfăşurate în el.

Era ca şi cum m-aş şi trezit în corpul altcuiva. Uneori mă întrebam dacă nu cumva chiar asta s-a întâmplat. Nu prea credeam în reîncarnare dar-ce naibiinici în fantome nu credeam până de curând.

Se spune ca amnezicii nu îşi amintesc fapte şi locuri, însă sentimentele sunt încă prezente. Ei bine, la mine nu era aşa. Pentru cei din camera

alăturata, care în mod cert erau părinţii mei, nu simţeam acea dragoste pe care o are un copil fata de mama şi tatăl său. Ţineam la ei pentru că se purtaseră frumos cu mine şi erau mereu înţelegători, dar atât.

Nu voiam să mă gândesc prea mult la perspectiva reîncarnării, norocul meu ca nu prea aveam timp. Dacă nu ar fi fost treaba cu spiritele care să mă tina ocupata, probabil as şi luat-o razna de demult.

Am oftat şi am dat câţiva pumni în perna, chipurile, să o aşez mai bine.

Deşi la început fusesem fericită ca a plecat Aida şi mă pot odihni, acum eram destul de frustrata. Îmi aminteam chipul frumos şi brazadat de griji al lui Alexander şi nu reuşeam să nu mă

gândesc de ce nu a mai venit. Poate a reuşit să îşi rezolve probleme fără mine. Poate acum este deja în Lumea de Dincolo şi nu am să îl mai văd niciodată.

M-am întins şi am încercat să mă relaxez. Am simţit cum temperatura din camera a scăzut brusc cu câteva grade. O adiere rece şi uscata mi-a trecut peste fata şi m-a făcut să îngheţ. O singură dată mai simţisem asta, şi atunci am avut de-a face cu o fantomă nu tocmai drăguţa.

Am strâns din dinţi şi m-am ridicat din pat să aprind veioza. Cu mare greutate am reuşit să mă abţin să nu tip.

Alexander stătea pe scaunul meu de la birou, cu degete împreunate şi mă privea cu interes.

— Tu ai făcut asta? am întrebat şi am

realizat ca vocea îmi tremura.

— Asta, ce? spuse el fără intonaţie.

— Tempereatura rece şi adierea şi…

— Nu.

Am înghiţit în sec. Fusese un spirit rău la mine în camera în urmă cu câteva secunde. Poate ca îl speriasem Alexander sau… poate că era însuşi Alexander.

Am alungat acest gând şi m-am aşezat pe pat.

— Unde ai fost până acum?

— Am încercat să fac nişte investigaţii.

— Şi ţi-ai dat seama că nu poţi pe cont propriu şi ai nevoie de ajutorul meu? am spus rece.

Iniţial nu mi-am dat seama că vocea mi se schimbase.

Credeam ca voi fi fericită ca a revenit, dar acum eram iritata şi mă simţeam într-un fel bizar, trădată.

— Mi-am dat seama că nu pot afla nimic, spuse el. Dar nu ştiu cum mai putea ajuta tu.

— Atunci de ce te-ai întors?

Bine, am cam depăşit măsura. Eram sigură că se va supara şi va pleca. Dar el a rămas acolo, cu o figura de necitit, privindu-şi degetele împreunate.

— Pentru ca nu prea aveam unde să mă duc, a spus încet. Mi s-a pus un nod în gât.

— Spune-mi ce vrei să fac.

— Dar… de ce mă ajuţi? întreba el.

— Nici eu nu prea ştiu, aşa că nu mă pune ca caut răspunsul acum, că s-ar putea să mă răzgândesc.

— Am fost acolo, a spus el şi mi-am dat seama că se referă la locul în care a murit.

— Şi nu ai aflat nimic?

— Nu.

Dintr-odată, mi-a trecut prin cap ca asemănarea dintre noi e izbitoare: el nu îşi amintea cum a murit, eu nu îmi aminteam cum am trăit.

Oare fantomele pot suferi de amnezie?

— Crezi că ţi-ai pierdut memoria înainte de a murit? am întrebat eu sovaind.

— Nu cred că merge aşa, a zis el.

— Dar cum merge?

— Păi… memoria e legată de trup. Iar eu nu mai sunt legat de trup în niciun fel, deci nu are legătura ce I s-a întâmplat trupului meu, înainte de moarte sau după ea. Dacă ar fi aşa, as şi murit odată cu trupul meu.

— Dacă legătura dintre trup şi suflet este infima, atunci de ce arati atât de… uman? am spus.

Mă întrebasem asta se multe ori, când îmi apăruseră primele spirite, dar nu am găsit un răspuns, iar în timp m-am obişnuit cu ele aşa şi nu mi-am dat seama că e cam ciudata treaba, totuşi.

— Cred… a spus el, că e din cauza faptului că ochii tai nu pot percepe natura noastră, nu ne pot vedea asta cum suntem. Tuspuse el într-un fel

care mă făcea să mă simt mica şi neînsemnataesti om. Şi prin urmare, ai unele limitari impuse de natura ta umană, cu toate că eşti înzestrata cu acest talent.

Părea logic acum. Mă gândeam ca limitarea mea nu are legetura numai cu natura umană, ci cu faptul că sunt cam fraiera.

— Ai încercat vreodată să priveşti un spirit în oglinda? spuse el.

— Nu, am răspuns gândindu-mă cât pot fi de ignoranta.

Unele răspunsuri erau atât de simple, atât de la îndemână, încât nu m-am gândit la ele. Poate creierul meu a fost conceput să opereze doar cu lucruri complexe, ignorându-le pe cele simple. Sau poate m-am lovit la cap mai tare decât am

crezut.

— Foarte bine, spuse Alexander dând încet din cap.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că s-ar putea să te sperii.

— Vad fantome însângerate, cu bucăţi lipsa din fata sau cu topoare înfipte în cap şi crezi că m-aş speria de o refictie dintr-o oglinda.

Ridica din umeri.

— Treaba ta.

Ceva din siguranţa cu care vorbea m-a făcut să tremur şi mi-am dat seama, fără a lua o decizie în mod oficial, că nu voi privi în oglinda vreo fantoma prea curând.

Alexander avea hotărârea şi puterea unui

mentor, deşi nu părea să fi avut mai mulţi ani când era în viaţa decât am eu acum.

Privea în gol şi dintr-odată mi-am dat seama că ne-am îndepărtat cam mult de la subiect şi ar trebui să revenim.

— Deci, cu ce te pot ajuta? am întrebat.

— Cred că ai putea începe cu câteva investigaţii despre moarte mea. Dacă a apărut în ziare, ce investigaţii a făcut poliţia, chestii din astea.

— Bun, atunci date la o parte. Pot afla asta stand pe scaunul meu confortabila în faţa calculatorului. Îţi prezint puterea Google-ului.

S-a dat la o parte şi m-am grăbit să deschis computerul.

— Numele? Am zis zâmbind.

— Alexander Müller.

— German, huh?

A ridicat din umeri.

Rezultatul primelor căutări a fost un anume Karl Alexander Müller care a lucrat în sericiu militar şi a câştigat premiul Nobel pentru fizica, în anul 1986.

Mă întrebam dacă sunt rude. Ar putea fi chiar tatăl său.

Am scuturat capul. Nu asta mă interesa pe mine, aşa că am mers mai departe.

Am găsit ce căutam. Un articol dintr-un ziar local. Am citit cu voce tare.

Alexander Müller, fiul marelui Fizician K.A. Müller a fost găsit mort într-un depozit părăsit

din Chicago, în noaptea de 21 noiembrie

2009. Tânărul de 27 de ani a fost împuşcat în cap şi a murit pe loc. Johnatan Anders, un nume mare în rândul traficanţilor de droguri a fost arestat şi acuzat de moartea lui Müller, dar a fost eliberat din lipsa probelor. Ancheta continua.

— Cred că am aflat destule am spus privind spre Alexander.

Nu a răspuns. Am profitat de linişte pentru a reciti articolul. O, Doamne!

— Chicago? am spus, glasul meu sunand cu două octave mai sus decât normal. De ce nu mi-ai spus de la început?

— Aaa, pentru că nu a venit vorba, a spus Alexander. Ce importanţă are?

— Are, am spus simţindu-mi gâtul uscat. Eu

am locuit în Chicago.

— Aha…

— Crezi că ne-am cunoscut cât erai în viaţa? am întrebat.

— Nu.

— De unde ştii? am întrebat posomorata.

— Pentru că mi-aş şi amintit.

— Dar nu îţi aminteşti…

— Cum am murit. Însă cum am trăit îmi amintesc.

— Aha…

Eram dezamăgita. Gândul ca l – as şi putut cunoaşte pe Alexander dinainte, îmi dădusem un sentiment de bine, ca şi cum mi-aş şi întâlnit un vechi prieten.

— Trebuie să merg în Chicago, am spus.

Ştiam că va trebui să fac asta la un moment dat. Şi se pare ca momentul sosise.

— Faci asta pentru mine? A întrebat.

De fapt, o făceam mai mult pentru mine. Trebuia să dau piept cu oraşul acela şi să aflu o dată dacă amintirile îmi vor reveni sau m-au părăsit pentru totdeauna. Faptul ca voi avea şi altceva de făcut acolo era un lucru bun şi pretextul ideal care mă făcuse să iau hotărârea.

Mă duceam să îl ajut pe Alexander. Şi mai mult decât atât, mă duceam să mă ajut pe mine.

— Desigur, am răspuns amintindu-mi că mă întrebase ceva.

Mai aveam câteva zile pana la vacanta dintre semstre. Şi păstrasem numărul de telefon al unei

fete care îmi fusese cea mai bună prietena înainte de accident. Îmi spusese că vrea să păstram legătura, dar eu nu am sunat-o niciodată. Era o străina pentru mine. Şi îmi mai spusese că pot conta pe ea dacă am nevoie de ajutor. Ei bine, acum aveam.

— O să plec în câteva zile, am spus întorcându-mă spre peretele de care stătea sprijinit Alexander, dar el dispăruse.

Băiatul ăsta ar trebui să înveţe nişte maniere.

M-am întins din nou în pat şi am căzut într-un somn zbuciumat de vise.

Se făcea că eram într-un loc întunecat, fugeam, fugeam departe de ceea ce mă speria, mai aveam puţin pana la maşina. Frigul îmi intra în oase, aerul rece îmi intra dureros în plămâni, în

timp ce respiram sacadat, alergând cât de repede puteam.

M-am trezit tremurand. Ce vis idiot!

M-am întins din nou, stand pe spate cu ochii larg deschizi, aţintiţi pe tavan. Părea atât de real!

Dintr-odată, gândul ca visul nu a fost chiar vis mă cuprinse, dar aproape ca adormisem din nou şi nu am mai putut să reacţionez.

Capitolul 3

— Alo? Timeea? Sunt Annalisa.

— Bună, Anna. Cât mă bucur că m-ai sunat! Ce mai faci?

— Eu, hmm… bine. Voiam să vin prin Chicago şi… mă întrebam dacă pot sta la tine câteva zile.

Ei bine, am făcut-o. Tocmai am întrebat o străina dacă mă primeşte la ea acasă.

— Desigur, Anna! Ştii foarte bine că eşti binevenita aici mereu. Te aştept cu mare drag. Când vii?

— Păi… mâine.

— Super! De abia aştept să te văd.

— Şi eu, am minţit.

— Vrei să te aştept undeva?

— Ar fi grozav dacă ai putea veni la aeroport. Avionul meu aterizează la 12: 30.

— Voi fi acolo. Te pup.

— Şi eu. Pa.

Am rezolvat… uau… fata asta puţin cam prea energica se bucura cu adevărat să mă vadă…

Şi acum, partea cea mai grea:

— Mama, plec în Chicago!

Efectul a fost exact aşa cum am prevăzut: paharul cu apa pe care îl ţinea în mâna a căzut împrăştiind cioburi pe gresia alba, fata I s-a făcut galbena, apoi albastra şi verde.

— E o glumă, nu? a spus cu vocea tremurata.

— Nu e nicio gluma şi o ştii prea bine.

— Dar nu poţi să te duci acolo…

— Am nevoie să mă duc acolo.

— Dar de amintirea acelui oraş am fugit…

— Aţi fugit voi. Eu nu fug de amintiri, eu le vreau înapoi.

— De asta te duci acolo? Crezi că o să găseşti ceva de care să îţi aminteşti?

— Mă duc în vizita la prietena mea, Timeea. Îţi aminteşti de ea?

— Eu da, dar tu nu.

— Ei bine, m-am gândit să reînnoiesc prietenia. Nu ştiu dacă ai observat, dar sunt foarte singura.

Cu siguranţa pot fi catalogată drept o şantajista sentimentală. Dar dacă mama nu înţelege, a venit vremea sa scot artileria grea.

— Anna, îmi pare rău, dar doctorul a spus că nu îţi vei recapata memoria.

— Nu înţelegi, nu?

— Niciodată.

— Ce? am întrebat.

— Doctorul a spus că nu îţi vei recapata memoria niciodată.

— Poate e adevărat. Dar nu pot să stau aici, trăind o viaţă care nu e a mea.

— Dar faci ce îţi place… ai vrut facultatea…

— Serios? Ce cariera îmi doream înainte?

Nu aveam nicio idee dacă am nimerit-o sau nu, dar senzaţia că ceea ce fac acum, zi de zi, nu mă reprezintă ar fi putut avea legătura cu faptul că înainte de accident aveam alte dorinţe şi aspiraţii.

Nu mi-a răspuns.

— Lasă, că îmi spunea ea, Timeea, am spus eu tachinand-o puţin.

— Anna, e o greşeală să mergi acolo, vei vedea că am dreptate. Mi-ar plăcea să nu mai ai de suferit, dar desigur, e decizia ta, iar eu nu te pot împiedica, nu?

— Exact. Cu toate că mi-aş şi dorit să mă

sprijini.

— Nu pot să te susţin într-o asemenea nebunie.

— Mă gândeam eu…

Nu am aşteptat să discut şi cu tatăl meu. Nu avea cum să aibă o alta opinie. Mi-am pus rucsacul şi am coborât în faţa casei, unde un taxi mă aştepta deja.

Drumul către aeroport a fost scurt, însă zborul mi s-a părut interminabil.

Aveam o stare de nelinişte permanenta, mă întrebam dacă e frica de avion sau doar ideea ca voi revedea oraşul.

Neliniştea nu a dispărut nici când am păşit dincolo de frontiera, în soarele arzator şi am

zarit-o pe Timeea.

De abia am recunoscut-o. Ultima data am văzut-o când mă aflam pe un pat de spital, cu o zi înainte să plec în L.A. Era scunda şi slaba, cu parul negru foarte lung. Mi-a zâmbit şi a alergat la mine.

Am fost puţin uimita de îmbrăţişarea ei. Dar până la urmă, pentru ea eram o veche prietena pe care nu a mai văzut-o demult.

A trancanit tot drumul spre casă, povestindu-mi despre ea. Din când în când, rostea nişte nume necunoscute, ale unor oameni pe care uita că eu nu îi cunosc… sau nu îi mai cunosc. Nu mă oboseam să o întreb despre cine e vorba. Eram doar pe jumătate atenta la ce spune. Priveam pe fereastră, la oraşul pe care odată l-am cunoscut şi

în care am trăit.

— Şi asta e camera mea.

Îmi dădeam seama vag că am ajuns şi intrasem în casă. A deschis o uşă şi am făcut câţiva paşi înăuntru.

Era o cameră simpla şi simpatica. Avea un pat din fier forjat, un dressing, o canapea portocalie, un birou şi o fantomă în colţ.

Nici măcar nu am tresarit. Mă obişnuisem cu ele. Dar după o secunda, mi-am dat seama că nu mai sunt la mine acasă, iar spiritul nu are ce să caute aici.

Nici nu mă privea. Stătea pur şi simplu acolo, de parcă ar fi făcut parte din décor.

— Ţi-e foame? Am o salată de pui delicioasa.

— Da…

— Aşteaptă aici şi fă-te comoda. Aduc imediat.

— Cine eşti? am întrebat abia şoptit când Timeea a părăsit încăperea.

— Jacob.

— Jacob…

— Iubitul Timeei.

— Bun, şi ce cauţi aici?

— Stau alături de ea. Nu o pot lasă singura.

— Aaa… ştii că eşti puţin… mort, nu?

Foile de pe birou au început să zboare prin camera.

— Ştii, sau nu? am întrebat neafectata de reprezentaţia lui.

— Ştiu, a spus sagetându-mă cu privirea.

Am vrut să mai spun ceva, însă Timeea a s-a întors cu mâncarea care a fost într-adevăr delicioasa.

Jacob, fantoma, mă rog, stătea acolo, privind şi mi-am dat seama că face asta de mult timp.

— Timeea? am spus gândindu-mă dacă ar trebui să o întreb sau să o las balta.

— Da? a spus ea zâmbindu-mi.

— Ai avut un prieten… Jacob?

— Ţi-ai amintit! A spus ea jubiland.

De fapt, nu prea, dar nu am contrazis-o.

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat cu el?

— Păi, aaa, nu… nu ştii, nu? Păi… s-a sinucis.

Am înghiţit în sec. Fantoma mă privea cu

ura din colţul său.

— De ce? am întrebat.

— Păi, ne desparţiserăm de ceva timp şi era… în depresie, aşa le spunea prietenilor. Apoi a pierdut un meci foarte important. Juca în

Echipa şcolii. Din câte am înţeles, părinţii săi erau în divorţ, iar toate astea l-au afectat şi l-au făcut să renunţe la viaţă.

— L-ai iubit? am întrebat temându-mă că am fost prea directa.

— Desigur, a răspuns ea înflăcărată.

— Încă… am spus neştiind cum să formulez dar a înţeles la ce mă referam.

— Oh, nu! spuse ea. Adică… încă îmi mai amintesc, o să ţin la el mereu, dar aş vrea să îmi

refac viaţa, numai că nu pot, parca ceva mă ţine, nu ştiu.

Însă cu aveam o vaga bănuiala ce. Şi acum, cu atât mai mult, trebuia să rezolv asta cumva. Timeea avea nevoie să se desparta de amintirea fostului ei prieten. Dar cum puteam să o fac, fără ca ea s-a bănuiască nimic straniu?

— Deci, cum vrei să ne petrecem timpul? A întrebat ea încercând să schimbe subiectul.

— Nu ştiu, am răspuns. Ce obişnuiam să facem înainte?

— Păi, ne uitam la filme… jucam scrabble… o grămadă de lucruri.

— Ok, hai să vedem un film, am propus.

— Ce zici de Iluzionistul?

— Super, am răspuns.

Nu am prea fost atenta la acţiunea filmului, gândindu-mă cum aş putea să rezolv problema cu Jacob. Nu am ajuns la niciun rezultat nici când cel de-al doilea film, „Ana şi regele” a luat sfârşit.

Am ieşit la o mică plimbare într-un parc din apropiere, iar Timeea mi-a luat o îngheţata cu vanilie şi nuci, care, spunea ea, era preferata mea. Am fost fericita sa descopar că îmi place foarte mult.

După o plimbare destul de lunga, ne-am întors acasă.

— Anna, pot să îţi spun ceva? mă întreba Timeea întorcându-se spre mine.

Ne aşezaserăm în pat, cu gândul de a dormi, dar pe mine nu mă lua somnul deloc, şi se pare că nu eram singura.

— Desigur, am răspuns.

— Fără să mă consideri nebuna? a adăugat ea. M-am încruntat în întuneric.

— Adică, continua tulubrata, înainte îţi puteam spune orice, dar acum te-ai schimbat şi nu ştiu…

— Poţi să îmi spui orice şi nu voi crede că eşti nebuna.

— Promiţi?

— Da, am răspuns hotărâta.

— Oricât de ciudat ar suna?

— Da. Hai, nu m-am schimbat atât de mult, încă îmi poţi spune orice.

— Bine.

Ofta adânc, apoi trase adânc aer în piept şi

spuse:

— Uneori simt ceva… ciudat, nu ştiu, o prezenta stranie.

Am strâns din dinţi ca să nu tip, când fantoma lui Jacob s-a aşezat langa ea în pat.

— O simţi şi acum? am întrebat.

— Da.

Nu am răspuns. Nu îi puteam spune ca vad spiritul fostului sau prieten… sau puteam? Ea avusese încrede în mine.

— Las-o baltă, sunt tampenii, probabil e de la oboseala, spuse ea.

— Te cred.

— Pe bune?

— Da.

— Nu spui ca să mă simt mai bine? întreba

ea încet.

— Nu. Pe bune, chiar te cred.

— Simţi şi tu?

— Eu, aaa…

Timeea ofta şi îşi puse capul la loc pe pernă.

— Îl văd, am spus abia şoptit.

Timeea a sărit din pat direct în picioare.

— Unde e? a ţipat ea.

— Shht, vorbeşte mai încet sau o să vină mama ta. Era exact langa tine. Acum s-a dus în colţul ăla, am spus indicând direcţia pe întuneric.

A aprins lumina.

— Doar nu crezi că va pleca doar pentru că ai aprins lumina, nu? am spus abţinându-mă să nu rad. Era totuşi o situaţie grava.

— N-nu?

— Nu. Era aici de când am ajuns.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Păi… cum voiai să îţi spun? Mă bucur să te văd, şi à propos, ai un spirit în camera.

Nu răspunse.

— Cine… sau ce… e? spuse ea într-un târziu.

— Ghici.

— O, nu… Jacob!

Temperatura din camera se schimba subit, scazand cu câteva grade. Aerul era rece şi aspru.

— Nu îmi va face rău, nu? întreba Timeea.

— Nu cred. Dar nici nu te va lăsa în pace. Îţi aminteşti ce mi-ai spus mai devreme? Ca nu poţi merge mai departe? Eşti legată de el.

Făcu ochii mari.

— De fapt, cred că el e legat de tine.

— Ce pot să fac?

— Spune-l să plece.

Timeea trase aer în piept, dar nu vorbi.

Atmosfera din camera era sinistra şi simţeam un fior de frica răspândindu-mi-se în corp. Aveam vaga impresia ca fantoma nu va accepta pur şi simpliu să plece, fără lupta.

— Vino langa mine, am spus iar ea s-a grăbit să mă asculte. Am luat-o de mana, aşteptând să vorbească.

— Vreau să pleci, spuse ea cu voce tremuranda, privind spre colţul în care se afla Jacob, dar cu jumătate de metru mai în stânga.

Du-te acolo unde îţi e locul. Pleacă!

Hârtiile de pe birou începuseră din nou să zboare prin camera, dar nu erau singurele lucruri ciudate.

Micuţul radio de pe noptiera, care era pornit şi dat la minimum făcu un *poc* puternic şi se opri, răspândind un miros de cabluri arse. Aerul din încăpere îngheţase cu totul, iar lumina se stinse şi un alt *poc* ne anunţa ca toate siguranţele din casa s-au ars.

Podeaua camerei începea să se întunece, ca şi cum ar fi venit de undeva de jos o ceata neagra foarte deansa şi foarte sinistra.

— Nu vreau să mă duc acolo, murmură Jacob.

— Acolo, unde?

Dar nu răspunse. Ceata începea să îl înghita, iar întunericul nu îmi permitea să văd nimic. Am clipit o dată şi am zarit fereastra luminata de felinarele din strada, iar căldura a revenit în încăpere. Jacob dispăruse.

— A plecat, nu-i aşa? întreba Timeea, mana tremurându-l într-a mea.

— Da.

Uşa se deschise iar Clara, mama Timeei, o femeie bondoaca îmbrăcata într-o cămaşa de noapte înflorata intra înăuntru.

— Ce s-a întâmplat? întreba ea agitata.

— S-au ars siguranţele, am spus pe o voce netulburata. Cred că am băgat prea multe în priza în acelaşi timp.

Încă un poc şi camera fu invadată de lumina.

— Sunteţi bine, fetelor? striga tatăl Timeei din hol.

— Da, am spus.

Era clar ca Timeea era incapabilă să deschidă gura. Mă ţinea încă strâns de mana, tremurand.

— Ok, atunci noapte bună, spuse Clara.

— Noapte bună.

Ne-am aşezat din nou în pat, după ce am stins luminile. Timeea încă nu vorbea şi mă întrebam dacă e în stare de şoc. Un alt gând, pe care încercam să îl ignor se referea la faptul ca tocmai îi împărtăşisem cel mai mare secret al meu.

Speram doar să nu îmi pună întrebări, ceea

ce era puţin probabil.

— Şi, de cât timp vezi fantome? întreba ea în şoaptă. Mă gândeam eu. Bine măcar ca a ieşit din soc.

— De la accident.

— Ce s-a întâmplat cu Jacob?

— A plecat.

— Unde?

— Nu ştiu, am minţit.

Adevărul era că mă îngrijora ceea ce se întâmplase cu Jacob. Când majoritatea fantomelor plecau Dincolo, domnea o stare de linişte şi împlinire, iar ele deveau sclipitoare apoi dispăreau. Cu Jacob nu se întâmplase deloc aşa, fusese insapimantator chiar şi pentru mine şi mă întrebam unde s-a dus. Oare faptul că îşi făcuta

simţita prezenta atârnase în defavoarea lui?

Apoi, o frază pe care nu o mai auzisem îmi suna foarte clar în minte. „Cei ce se sinucid merg în Iad”.

Am tremurat. Respiraţia Timeei se auzea încet. Adormise. I se întâmplaseră prea multe într-o singură zi şi mie la fel.

Capitolul 4

Am petrecut cea mai mare parte a următoarelor zile căutând informaţii despre Johnatan Anders. Era obositor, cu atât mai mult cu cât nu era nimic concret de găsit. Câteva articole despre moartea lui Alexander, în care era menţionat numele lui şi alte câteva despre traficul de droguri.

Timeea se arunca în pat, făcându-mă să tresar şi aproape îmi cazu laptopul din braţe.

— Scuze, spuse ea. Sunt stresata. Piesa de teatru are loc mâine şi noi încă nu suntem pregătiţi. Iar Dean se ţine după mine ca un catelus.

— Îi place de tine?

— Păi, cam da.

Deodată îmi trecu prin minte un gând. Cum de nu mă mai gândisem la asta?

Am închis laptopul şi l-am pus deoparte.

— Cum merge cercetarea ta? întreba Timeea.

— Prost.

— Dacă mi-ai spune ce cauţi, poate as reuşi să te ajut.

— Ţi-a fost mai mult decât suficienta experienţa cu Joacob, nu vreau să te mai bag în chestii din astea.

— Bine, dar îmi promiţi ca dava e vreo fantoma pe aici îmi zici? Ca să ştiu şi să nu mă schimb în faţa ei sau ceva de genul.

— Bine, promit, am spus râzând. Dar lasă asta. Despre altceva voiam să vorbim.

— Da?

— Spune-mi despre mine, cum eram înainte.

— Păi… nu vrei să uiţi asta?

— Vreau să îmi amintesc, pentru ca de uitat am uitat deja.

— Corect. Erai… cam tot aşa cum eşti acum. Dar mai imatura, mai energica, aaa…

— Ce profesie voiam să am?

— Asta e amuzant. Voiai să fii o actriţa celebra. Amândouă ne doream asta.

— Şi se pare că tu ai reuşit, am spus zâmbind.

— Sunt doar în trupa de teatru a facultatii, nu e mare lucru, spuse ea.

— Mama m-a minţit. A spus că mi-am dorit dintotdeauna să urmez

Facultatea de Litere. Mă întreb cate mi-a mai ascuns.

— Multe, probabil, dar nu te gândi la asta. Îi e şi ei la fel de greu cum îţi e ţie. A făcut ce a crezut că e mai bine.

— Da… mai spune-mi despre mine. Aveam un iubit?

— Aveai.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu, cred că v-aţi desparitit. Va certaserăţi în seara de dinaintea accidentului şi… ai plecat nervoasa de la mine, nu mi-ai zis unde te duci, dar presupun ca la el. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar cred că vati despărţit.

— Şi nu a mai dat niciun semn de viaţa?

— Nu.

— Mă întreb oare de ce…

— Păi, dacă v-aţi despărţit… M-am încruntat.

— Şi să nu vina nici măcar să vadă dacă mai trăiesc? Pun pariu ca a aflat de accident. L-ai mai văzut de atunci?

— Nu. De fapt, l-am văzut de foarte puţine

ori chiar şi când eraţi împreună.

— Cum aşa?

— Păi, nu era genul foarte sociabil. Probabil că i-a fost teama sa vina sa te vadă la spital.

— Pentru ca…

— Pentru ca părinţii tăi nu erau de acord cu relaţia voastră. Nici mie nu prea îmi plăcea de el, spuse ea roşind puţin.

— De ce?

— Pentru că era genul… de băiat rău.

— Adică?

— Păi, ştii tu rebel şi toate alea…

— Şi?

— Şi consuma droguri, spuse ea privind în altă parte.

— Ce?

Nu îmi venea să cred. Am avut un astfel de iubit?

— Consumam şi eu? am întrebat temându-mă de răspuns.

— Nu cred.

— Cum adică, nu crezi? Parca mă cunoaştei bine. Hai, spune-mi adevărul.

— Păi, spuse Timeea agiatata, devenisei destul de secretoasa în priviinta lui. Dar nu te-am văzut niciodată consumant droguri, nu cred că o făceai. Doar că erai suparata de părinţii tăi pentru că îţi interziceau să ieşi cu el, plecai de acasă pe ascuns… şi te-ai certat şi cu mine pentru că am refuzat să te mai acopăr.

Am oftat. Adolescenta aia inconştienta nu

semăna deloc cu persoana care sunt acum. Am simţit cum un val rece mă străbate, dar nu avea lagatura cu sentimentele mele fata de persoana care am fost în trecut. O fantomă tocmai îşi făcuse apariţia în cameră, simţeam asta. M-am întors încet şi l-am văzut pe Alexander. Era şi timpul.

— Timeea, ce-ar fi să gatesti nişte cartofi din aia copţi cum ai făcut ieri? Au fost foarte buni.

— Sigur, o pot ruga pe mama, nu prea am chef de nimic şi sunt foarte obosita.

— Du-te în bucătărie sau în orice alta camera şi găseşte-ţi ceva de făcut.

— De ce? Ahh… e cineva… aaa… am plecat. Ieşi grăbita din camera.

— A fost o prostie din partea ta să îi spui fetei asteia despre… darul tău, spuse Alexander rece.

— Bună ziua şi ţie! Şi având în vedere că trebuia să scap de o fantomă a naibii de lipită de ea, nu am prea avut încotro.

— Mă rog.

M-am încruntat la el.

— E vina ta că mă aflu aici, aşa ca mai slabeste-mă.

— A, da? spuse el. Credeam că ai uitat de ce eşti aici.

— Serios? am spus nervoasă. Caut informaţii despre acel Johnatan

Anders. Ce te-ai aştepta să fac?

— Ceva mai dinamic. Ceva ce nu puteai face

de acasă. Să mergi să îl vezi, nu?

— Ce? La închisoare?

— Sau poţi să aştepţi pana va fi eliberat. Eu voi sta pur şi simplu aici, nu e ca şi cum aş avea unde să merg…

— Şi cum vrei să îl fac să îmi spună ce s-a întâmplat?

— Foloseşte-ţi farmecul feminin.

— Dar asta e o nebunie. Nu pot să mă duc pur şi simplu acolo şi să îl întreb dacă te-a omorât. Procurorii l-au întrebat deja asta, iar el nu vrea să recunoască. O să fie o totala pierdere de vreme.

— Farmecul feminin, ai uitat? spuse el.

— Da, mă descurc foarte bine la capitolul „uitare”, am spus iritata. Am uitat cam tot ce mi

s-a întâmplat în ultimii 20 de ani, dar ce îţi pasa ţie?

— Îmi pare rău, spuse, deşi expresia de pe fata lui nu arata că îi pare cu adevărat rău.

— E o nebunie, nu o să obţin nicio informaţie, am spus deznădăjduita.

— Poate merita totuşi să încerci, ce zici?

— Mda, presupun că m-ai convins.

M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie. Timeea se învârtea haotica. Avea într-o mână un cuţit şi în cealaltă un cartof curăţat pe jumătate şi privirea absenta tavanul.

— Trebuie să plec, am spus în timp ce mă aşezam pe un scaun şi îmi puneam tenesii.

— Unde?

— Am, aaa…

— Nu, stai! M-am răzgândit: nu vreau să ştiu.

— Perfect. Ne vedem mai târziu.

Am ieşit în strada aglomerata şi cam răcoroasa şi am oprit un taxi.

— Cook County Jail, i-am spus şoferului plictisit care a ridicat o sprânceană la mine.

Porţile negre, impunătoare, nu m-au făcut să mă simt mai bine. Stomacul îmi fremata de nervi. Nu pot fi şi eu un om normal, ca Timmea, şi singura mea grija să fie că nu o să am timp să îmi învăţ toate replicile pentru spectacol?

— Am venit să îl văd pe Johnatan Anders, am spus pe o voce gâtuita, în timp ce simţeam un nod în gât.

Gardianul, sau ce-o fi fost, un om pe la vreo 40 de ani, înalt şi posac, cu o mustaţă ca de morsa mă privi urat pentru o clipă, apoi spuse:

— Mergeţi în camera de vizite şi o să îl aducă cineva. Bones, condu-o pe domnişoara, apoi adu-l pe Anders, zi-i că are o vizita.

Am mers în spatele bărbatului pe care îl chema Bones, grăbindu-mă să tin pasul cu el. Pereţii erau gri, cu vopseaua cojita, iar în aer plutea un miros de mucegai. Simţeam că mă sufoc în acea atmosfera sinistra.

M-am aşezat pe un scaun rigid, în faţa unei mese circulare din camera de vizite. Unica fereastra se afla în apropierea tavanului, era mica, avea un geam foarte murdar şi gratii.

Stomacul mi-a făcut o tumba neplăcuta când l-am văzut intrând. Era înalt şi foarte slab, avea un par lung pana la umăr, de un blond murdar, iar ochii îi erau injectaţi. Mâinile lui erau prinse la spate în cătuşe, iar el mergea demn, cu umerii drepţi şi o figura batjocoritoare pe chip.

Expresia îi îngheţa pe fata atunci când mă zări. Nici nu e de mirare, probabil nu a mai avut vreo vizitatoare, în mod sigur nu una ca mine, până acum.

Panica îmi creştea în piept în timp ce se apropia. Dintr-odată, în mare de teama şi dezgust, începu să se formeze o idee. Era o idee copilăreasca, dar măcar aveam ceva.

— Bună ziua, numele meu este Annalisa Weber. Sunt studenta la jurnalism şi aş vrea să

scriu un articol despre viaţa în închisoare.

Omul înghiţi o dată în sec, mă privi cu ochii săi mici cercetători şi spuse:

— De ce m-ai ales pe mine?

— Păi…

— Intre violatori şi criminali, ai ales un traficant de droguri, nu-l de mirare, spuse el râzând.

Am încercat să par stanjenita.

— Draga mea, închisoarea e aşa cum o vezi, de fapt, mai rău decât o vezi, mâncarea e proasta, deţinuţii sunt foarte recalcitranti şi periculoşi, iar viaţa e de rahat în general, dar norocul meu că nu o să stau prea mult pe aici.

Am tresarit involuntar şi l-am privit temătoare.

— Te cunosc, spuse el simplu.

— Poftim? am întrebat făcând ochii mari.

— Eşti fata aceea care a avut un accident de maşină în urma căruia sta pierdut memoria, spuse nepasator. Am citit despre tine în ziar.

— Da… am spus simţindu-mi gura uscata.

Nici măcar nu ştiam ca accidentul meu apăruse în ziar. Şi toată lumea ştia că îmi pierdusem memoria. Ce umilitor!

— Ai început să îţi recapeti memoria? întreaga el vag interesat.

— Nu.

Mă privi scurt pentru o clipă.

— Ce păcat… la vârsta ta… mare păcat, Bangui el.

Dacă urăsc ceva în viaţă, acel ceva este să fiu compătimita.

— Păi, da, oricum, am spus încercând să găsesc o cale de scăpare. Aţi spus că veţi fi eliberat?

— Cu siguranţa. Mi-am ispăşit pedeaspa pentru droguri, iar pe acel tânăr nu l-am ucis eu.

Nu am răspuns. Mâinile, şi aşa transpirate din cauza emoţiilor, începura sa îmi tremure.

— Desigur, nu mă crezi, nimeni nu o face, continua el. Dar nu au suficiente dovezi împotriva mea.

— Va cred, am spus încet.

— Da?

— Da. Dacă spuneţi că aşa e… da.

— Mulţumesc.

— Ştiţi cine a făcut-o?

— Dacă mă întrebi pe mine, şi-a făcut-o cu mana lui. Ce cauta în acea clădire părăsită? Numai golanii îşi fac veacul pe acolo, iar el era cu siguranţa unul din ei.

— Era un traficant?

— Nu ştiu. Dar de ce eşti atât de interesata de el?

— Întrebam şi eu.

Mă privi cercetător o clipă.

— Păi, cam asta ar fi, vă mulţumesc pentru… pentru timpul acordat.

— Sigur, sigur, oricând, spuse el zâmbind şi arătându-şi dintii galbeni. Pe curând, drăguţo!

Se ridică, iar gardianul veni să îl conduca

înapoi la celula.

Nu îmi amintesc drumul înapoi, afară din închisoare. Picioarele îmi erau ca de plumb, iar urechile îmi vâjâiau.

M-am aşezat pe o bancă, după ce am mers o vreme, ca să mă asigur că sunt destul de departe de locul ăla şi de Anders.

Ce e de făcut? Toate indiciile duc către… of, Doamne, fraiera mai sunt uneori.

M-am ridicat şi am alergat către un taxi care tocmai oprise la semafor.

— Sunteţi liber?

— Da?

— La vechiul sediu al Casei de Cultură!

— Domnişoara, locul ăla e părăsit, clădirea a devenit o ruina!

— Asta e şi ideea. Puteţi ajunge acolo?

— Mă privi ca pe un om nebun, apoi spuse:

— Da, sigur.

Conducea către periferia oraşului, asta era sigur. Clădirilor mari şi impunătoare le luau locul unele mai mici şi mai vechi, magazinele se transformau încet-încet în nişte chioscuri, iar imaginea era dezolanta.

— Am ajuns! spuse şoferul. Face 7$.

I-am plătit şi am coborât încet. În faţa mea se afla un gard înalt, de sarma. Nu părea să existe vreo poarta, dar după ce am mers câţiva metri am văzut o gaură mare în gard. Destul de mare ca să incapa un om în ea. M-am strecurat încet şi am intrat.

Liniştea era apăsătoare.

Clădirea era încă în picioare, deşi arata de parca avea să se prăbuşească în orice moment. Tufişuri mari, sălbatice, umpleau aleea din faţă.

Pereţii exteriori ai clădirii erau negri pe alături, ca şi cum ar fi fost expusi unui incendiu în urma căruia rezistaseră în mod uimitor.

În liniştea profunda de până atunci, se auzi în zgomot, ca un *zdrang,* de parca o cratita sau ceva asemănător căzuse pe podea. Locul ăsta ar fi trebuit să fie pustiu, nu?

„Numai golanii îşi fac veacul pe acolo”, spusese Anders. Era clar ca locul nu e pustiu.

Dintr-odată, simţeam de parca zeci de ochi mă priveau din umbră. Creierul parca îmi amorţise. Ce să fac.

Mă cuprinse o ameteala intensa, însoţită de o senzaţie de voma.

Mă aflam în faţa unui tort uriaş, roz cu floricele albe de ciocolata pe care se aflau zece lumânări colorate. Părinţii mei stăteau langa mine, împreună cu mătuşa Jessy, Timeea şi mama sa. Cântau cu toţii „Mulţi ani trăiască!”. Am suflat în lumânări tare, însă nu am reuşit să le sting pe toate.

M-am bosumflat, dar mama mi-a spus” Nu îţi face griji. Unele din lucrurile pe care ni le dorim nu trebuie sub nicio formă să se îndeplinească”.

Zăceam pe pământul tare. Mirosea a tutun şi a acru. M-am ridicat încet, privind în jur. Nu era nimeni. Greaţa şi ameteala începeau să mă lase.

Ce a fost asta?

Am auzit nişte zgomote de paşi în departere şi am sărit direct în picioare, începând să alerg. În graba mea, am ratat gaura din gard şi m-am julit pe mâini şi pe obraz. Simţeam cum îmi curge sângele din zgârietura.

Am alergat pana la sosea. Cu fiecare pas, îmi era din ce în ce mai greu să respir. Am riscat să privesc înapoi. Nu era nimeni pe urma mea. Oare doar mi se paruse că aud paşi?

Inima îmi bătea cu putere, în timp ce rememoram iar şi iar cele întâmplate. Ştiam ce este, dar nu aveam curaj să cred.

Îmi amintisem o frântura din aniversarea mea de 10 ani. Capitolul 5

— Anna, ce Dumnezeului ai păţit?

Timeea sarise speriata de pe canapea în momentul în care eu intrasem pe uşă.

— Arati… of… ce s-a întâmplat?

— E o poveste lunga, am spus eu zâmbind.

— Eşti bine? întreba ea nesigura.

— Da. Da, cred că da.

— Stai jos, aduc nişte dezinfectant să te curat.

M-am aşezat pe canapea. O parte din mine era speriată de moarte de cele întâmplate în acel loc, depozit părăsit sau ce o fi fost, dar o altă parte era în culmea fericirii. Îmi amintisem! După atâta timp de negura, o amintire reuşise să îşi facă loc în mintea mea.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat?

Nici nu observasem ca Timeea se întorsese în cameră, având în mâna o sticlă galbena din care turna un lichid pe nişte pansamente. Se aşeza langa mine şi începu să îmi cureţe ranile de pe mâini şi fata.

— Au! Am spus. Ustura!

— Anna, unde naibii ai fost?

— As zicea ca nu vrei să ştii…

— Vreau să ştiu, spuse ea.

— Nu pot să…

— Anna, termina cu tampeniile, îmi fac griji pentru tine!

— Bine, bine! Am avut un fel de… misiune. Şi a trebuit să mă duc să vorbesc cu un om…

— El ţi-a făcut asta? întreba ea făcând ochii mari.

— Nu. Ai răbdare. Apoi mi-am dat seama că trebuie să merg la clădirea aia dărăpănata de la marginea oraşului… ştii tu, care a fost înainte Casa de Cultură.

— Ai fost acolo?

— Păi… da. Trebuia să mă duc.

— Se spune ca tot felul de persoane periculoasa îşi fac veacul pe acolo.

Tresari şi se uita fix la mine.

— Ei ţi-au făcut asta?

— Nu, Timeea, am spus încercând să par răbdătoare, asta a fost un accident, am spus aratand spre fata mea şi tresarind din cauza durerii.

Se încrunta la mine.

— Adevărul e că am auzit un zgomot acolo, m-am speriat şi când am fugit m-am lovit de gard…

— Dar ce cautai acolo? insista ea.

— Nu are…

— Să nu-mi spui că nu are importanţa! spuse având voce cu două octave mai sus decât în mod normal.

— Timeea, lasă asta! Mi-am amintit!

— Ce?

— Aveam 10 ani şi suflam în lumânări şi voi eraţi acolo… nu înţelegi? Mi-am amintit!!

Rămase perplexa, cu bucata de pansament suspendata precar în mână.

— Asta e minunat! Chitai ea şi mă îmbrăţişa.

Am îmbrăţişat-o şi eu, fericita că am cu cine

să îmi împart bucuria.

— Crezi că a fost ceva care a declanşat aceasta amintire? întreba ea.

— Nu ştiu… pur şi simplu stăteam acolo şi…

— Iar asta îmi aminteşte ca nu mi-ai zis încă ce cautai acolo, spuse ea ridicând o sprânceană.

— Nu prea poţi fi dusă cu vorba, nu? am spus zâmbind.

— Nu prea, nu, spuse zâmbind şi ea. Hai, Anna, spune-mi, te rog! Vreau să ştiu.

— Bine, am spus obosita.

Nu mai aveam puterea de a păstra secretul, mi se părea că îmi apasa pe umeri ca o povară grea.

— E un tip, Alexander, am început eu.

— Când spui tip, te referi la… mă întrerupse ea.

— Da, am spus. Şi trebuie să fac nişte cercetari despre moartea lui. Cel care a fost acuzat de moartea lui e un traficant de droguri.

— Asta cautai acolo? spuse Timeea acoperindu-şi gura cu mana de surprindere.

— Nu. L-am vizitat la închisoare. A fost arestat pentru moartea lui Alexander, apoi eliberat din lipsa de probe şi arestat din nou pentru trafic de droguri. Dar e clar că nu el l-a omorât.

— Ai fost la închisoare să stai de vorbă cu un criminal? Viaţa ta chiar nu e plictisitoare deloc, nu-i aşa? spuse Timeea cu un soi de teama amestecată cu admiraţie.

— Da, pai chiar aşa… în fine, şi m-am dus la clădirea aia abandonată pentru ca acolo a murit el… şi m-am gândit ca… nu ştiam exact ce mă aştept să descopar acolo, poate nişte dovezi sau ceva…

— Dovezi pe care poliţia nu le-a descoperit? întreba Timeea sceptica.

— Păi, da. Pot vedea nişte lucruri pe care poliţiştii în mod clar nu le văd.

— Adevărat, spuse ea.

Ne-am uitat una la alta preţ de o clipă, apoi am izbucnit amândouă în ras. Trecusem prin atât de multe în ultima vreme, încât aproape uitasem cum e să razi din tot sufletul.

— Deci, ce facem în continuare? întreba ea.

— Poftim? am spus încurcata.

— Acum sunt băgată şi eu în asta, spuse ea simplu. Şi trebuie să recunoşti că ai nevoie de ajutor, având în vedere ca mai ai doar patru zile…

— Timeea, nu pot în niciun caz să te bag în asta, am spus hotărâta. Stai puţin… de ce mai am doar patru zile?

— Facultatea… vacanta se termina săptămâna asta. Nu ar trebui să te întorci în L.A?

Am oftat. Uitasem cu desăvârşire.

— Timeea, nu mă întorc la facultate.

Nu mă gândisem până acum la asta, dar nu puteam spune că este o decizie pripita. Nu luasem hotărârea conştient, dar inconştient eram convinsa ca tot ce se afla în L.A., mai ales facultatea, nu mă reprezintă. Ştiam, în adâncul sufletului, că nu

are sens să o continui cu aceasta mascarada.

— Şi ce vei face? întreba Timeea.

— Am câţiva bani puşi deoparte, as putea să închiriez un apartament, apoi să îmi caut un loc de muncă…

— Eşti sigură că vrei să faci asta? întreba ea.

— Da, foarte sigura, am spus.

— Păi, poţi sta la mine cât doreşti, ştii că îmi face plăcere, părinţii mei întotdeauna şi-au dorit doi copii… şi se face că avem nevoie de cineva care să ne ajute la spectacole. Suntem cam împrăştiaţi şi ne-ar trebui cineva care să se asigure ca toate costumele sunt ridicate la timp de la curăţătorie, ca scena e pregătită, ca actorii sunt în culise şi nu beţi printr-un club de noapte, chestii din astea, ştii?

— Pare ideal pentru mine. S-a făcut, am spus zâmbind.

— Super, ştii, putem să mergem chiar acum să vorbim cu domnul Picker. E la o cafenea din apropiere, am vorbit cu el mai devreme. Ce zici?

— Super, să mergem! Am spus incantata, ridicându-mă.

— Aaa… Anna?

— Da?

Timeea m-a luat de mana şi m-a dus în faţa oglinzii de lângă dulap. Aveam parul răvăşit, rimelul întins sub ochi şi hainele patate de sânge pe alocuri.

— Ah…

— Ce-ar fi să faci un dus şi să te schimbi?

întreba ea.

— E o idee bună, mulţumesc, am spus zâmbind. Am privit-o o clipă.

— Ahh, Timeea, îţi mulţumesc pentru tot ce faci pentru mine, i-am spus cu vocea puţin tremurându-mi şi înainte să apuce să îmi răspundă am îmbrăţişat-o.

* * *

Începuse să se însereze, iar vântul adia plăcut. Aveam doar câteva străzi de mers pana la cafeneaua în care se afla domnul Picker, profesorul de teatru al Timeei.

— Ştii, va trebui să îi suni pe ai tai să le spui…

— Hmm, am spus gânditoare.

— Mai devreme sau mai târziu, începu

Timeea.

— Prefer mai târziu, am spus.

Mă simţeam foarte detaşata de aceasta problema. Presupuneam ca părinţii mei se vor supara şi undeva, conştiinţa îmi striga că o să îi ranesc foarte tare, dar ca să fiu sinceră, singurul lucru de care îmi pasa cu adevărat era că e posibil să îmi blocheze conturile.

Părinţii Timeei fuseseră sincer incantaţi că voi locui la ei, dar mă simţeam destul de prost ca făceau cheltuieli pentru mine şi mă hotarasem să le dau o sumă de bani care să reprezinte chiria. În plus, aveam şi eu nevoie de bani, pentru diverse lucruri banale. Dar dacă ai mei vor lichida conturile… adio bani, adio planuri frumoase!

Trebuie să mă duc să retrag toţi banii mâine

dimineaţa, fie că îi voi ţine sub saltea de acum încolo.

Se auzi un sunet, ca un plansez încet de copil. M-am oprit din mers.

— Ce e, Anna? întreba Timeea.

— Shht, taci puţin!

Se întoarse şi străbătu cu privirea strada întunecata.

— Nu auzi nimic? am întrebat în şoaptă.

Ea clatina din cap că nu. Urăsc lucrurile pe care le aud numai eu.

— Stai aici, am spus şi am pornit către locul de unde se auzea zgomotul.

Timeea ignora ceea ce am spus şi mă urma.

În spatele unui tomberon de gunoi, chircita

pe jos şi rezemată de zid, se afla o fetiţă îmbrăcata în pijamale, care plângea încet, ţinându-şi genunchii la piept şi leganându-se încet în faţa şi în spate.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o în şoaptă.

A ridicat capul şi m-a privit, dându-şi la o parte din ochi parul lung şi roşcat. Avea o rană mare la cap, iar fata îi era plină de pistrui.

— Catelul meu, spuse ea suspinând. L-am pierdut.

M-am întors ca să privesc la Timeea, care stătea la un metru în spatele meu, privind agitata la zidul langa care era clar că nu vede nimic.

— Trebuie să îl găsesc pe Fluffy, suspina fetiţa.

— Cum l-ai pierdut? am întrebat.

— Mama a uitat poarta deschisă. A ieşit şi eu m-am luat după el, dar era prea târziu. Trebuie să îl găsesc, te rog, ajută-mă, spuse ea printre suspine.

— Timeea, am o mică, hmm… problema. Aceasta… fetiţa şi-a pierdut catelul şi trebuie să o ajut să îl caute.

Am mers încet către Timeea, care privea fix un punct de pe zid care se afla la jumătate de metru în stânga fetiţei.

— Nu cred că ştie că e moarta, am şoptit la urechea Timeei cât de încet am putut.

E a dat încet din cap.

— Du-te la cafenea, vin şi eu cât de repede pot.

— Nici gând, spuse ea dând din cap hotărâta. Stau cu tine. M-am întors către fetiţa.

— Cum te cheamă?

— Jessica, spuse ea printre suspine.

— Cum arata catelul tău?

— E mare şi galben, un Labrador. Şi are o zgarda albastra la gât.

— Bine, stai aici, ne ducem să îl căutam.

M-am îndepărtat puţin, cu Timeea pe urmele mele.

— Ce facem? întreba ea. Căutam câinele?

— E posibil să îl şi pierdut cu luni sau ani în urmă, nu are sens să încercăm.

— Atunci? întreba ea.

— Mă gândesc.

— Cum a spus ca o cheamă? întreba Timeea.

Poate o cunosc, vreau să spun, poate am cunoscut-o dacă a locuitin zona.

— Jessica. E micuţa, roşcata şi pistruiata. Timeea făcu ochii mari.

— Cred că ştiu… vino după mine.

Începu să alerge pe strada întunecata. M-am luat după ea, uitându-mă tot timpul în spate, la fetiţa care rămăsese plângând langa zid. Speram să nu plece de acolo.

Timeea s-a oprit în faţa unei case mari şi aproape că m-am lovit de ea.

— Cred că aici e, spuse ea. Familia Brandon are un câine care fuge mereu. Ştiu ca fetiţa lor a murit acum câţiva ani, dar nu ştiam cum.

Timeea lovi cu putere în gard şi un câine

începu să latre de dincolo de el.

— Fluffy, am şoptit eu.

Câinele latra entuziasmat şi se urca cu labele pe gard. Lumina din curte se aprinse şi o femeie ieşi în fuga din casă.

— Cine e acolo? întreba ea.

Am privit la Timeea, dar ea se uita la mine.

— Ce ne facem?

— Nu ştiu, am răspuns.

Femeia deschise poarta, iar câinele mare ieşi pe lângă ea, reuşind aproape a o dărâme şi începu să alerge pe strada.

Am luat-o la fuga după el, lăsând-o pe Timeea să găsească o scuza bună pentru doamna Brandon.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, am greşit

adresa, am auzit-o spunându-l

Femeii.

— Hai, Fluffy, hai baiete, am strigat, iar câinele m-a urmat alergând. Spre uşurarea mea, când am ajuns gafaind la zid, fetiţa era încă acolo. Făcu ochii mari de uimire, iar fata I se lumina de fericire.

Silueta ei devenea din ce în ce mai neclara în noapte, în timp ce lumina care o învăluia devenea mai pronunţata. În scurt timp fetiţa dispăru cu totul, lăsând în urma ei o aură de lumina.

Catelul latra scurt de două ori, apoi scheuna încet. Oare animalele pot vedea fantome?

— Anna, aici erai! spuse Timeea alergând spre mine.

— Ce ai făcut cu doamna Brandon? am

întrebat.

— E în regulă. Probabil crede că sunt beata şi voiam să mă duc acasă dar am greşit adresa. Nu contează. Ai rezolvat? întreba ea privind la câinele care se întorcea încet spre casă.

— Da, am spus zâmbind.

— Hai să mergem atunci, simt nevoia sa beau o tărie înainte să leşin. Am chicotit încet, apoi am luat-o pe Timeea de mana şi ne-am grăbit către cafenea. Capitolul 6

Am păşit împreună cu Timeea în micuţa cafenea, înaintand către o masa retrasa, la care stătea un om tânăr, cu parul lung şi negru prins în coada.

— Buna seara, domnul profesor, ea este

prietena mea, Anna, spuse

Timeea.

— Mă bucut să vă cunosc, am spus dând mana cu el.

— Te rog, spune-mi James, zise el zâmbind. Stati jos. Vreţi să beţi ceva?

— Eu as bea un Campary Orange, spuse Timeea. Tu, Ana?

— La fel, am spus.

O femeie scunda şi robusta a venit la masa noastră şi ne-a luat comenzile.

— Aţi spus că am avea nevoie de un om care ne ajute cu unele treburi, spuse Timeea, iar eu aş vrea să o propun pe Anna.

— O, asta e o idee foarte buna! spuse el. Dacă vrem să facem treaba cu trupa de teatru,

trebuie să se ocupe cineva de noi, căci trebuie să îţi spun că suntem extrem de dezordonati.

— Mi-ar face mare plăcere, i-am spus zâmbind.

— Vino să vezi piesa de mâine, o să înţelegi la faţa locului cam ce ar fi de făcut. Nu e mare lucru, sunt sigur că te vei descurca…

Nu îl mai ascultam. Alexander îşi făcuse apariţia într-un colţ al cafenelei şi mă privea insistent.

Timeea îmi dădu un cot.

— Ei bine, trebuie să plec, spuse James zâmbind. Repetitii de ultima ora, ştiţi voi. Terminaţi-vă băuturile, va fac eu cinste.

— Mulţumim, spuse Timeea.

— Totul pentru studenţii mei, răspunse James. Ne vedem mâine seară.

— Anna, ce e cu tine? spuse Timeea după ce profesorul ieşise din cafenea.

— Alexander e aici, am spus scrasnind din dinţi.

— Unde? întreba Timeea panicata, uitându-se la scaunul lăsat liber de

James.

— Nu chiar aici, am spus încet. Puţin mai încolo.

— Ah… Ce vrea?

— Probabil să ştie ce am aflat astăzi. Dar e idiot dacă are impresia că o să stau cu el de vorba într-un loc public.

Timeea nu vorbi. Fixa cu privirea peretele

din fata ei, jucându-se absenta cu paiul în pahar.

— Ce ai de gând să faci în continuare? întreba ea într-un târziu.

— N-am idee. Am eliminat toate pistele. Anders nu e vinovat, iar singura idee ar fi să mă întorc în locul ăla, în speranţa ca voi afla ceva, ceea ce mă înspăimânta cumplit.

— Te cred. Dar ai încercat să vorbeşti cu familia lui? întreba ea.

— Familia…?

— Lui, da, spuse Timeea, de parca i-ar fi explicat unui copil oligofren ca unu şi cu unu fac doi.

— Păi… nu.

— De ce? întreba ea.

— Pentru ca… pai… ei bine, nu m-am

gândit la asta.

— Nu te-ai gândit? întreba ea ridicând o sparanceana. Eşti nebuna? Te-ai gândit să mergi într-o închisoare şi într-o clădire abandonată, dar ai exclus varianta cea mai usoata?

— Sunt tare fraiera, am spus dându-mi o palma peste frunte.

— Ce ştii despre familia lui?

— Păi… ar trebui să locuiască aici, în Chicago. Alexander nu mi-a spus nimic despre ei, doar ca… vai, sunt bătută în cap.

— Da, mi-am dat seama de astam, spuse Timeea zâmbind ironic.

— Tatăl lui este un fizician de renume. Müller… nu mai ştiu cum. A luat premiul

Nobel…

Timeea tresari atât de tare încât varsa paharul sau cu cocktail pe masă.

Femeia robusta de la bar veni repede cu o cârpă sa şteargă.

— Nu-l nimic, drăguţo, nu-l mic, spuse ea veselă, deşi Timeea nu-şi ceruse scuze.

Privea la mine cu ochii mari, de parcă ar fi vrut să îmi spună ceva fără cuvinte.

— Ce? am întrebat când în sfârşit femeia a terminat de curăţat masa noastră şi a plecat înapoi la bar.

— Este fiul profesorului Karl Alexander Müller? întreba ea nevenindu-i să creadă.

— Da, cred că da.

— De ce nu mi-ai spus de la început?

— Pentru că nu am ştiut.

— Asta schimba ecuatia, spuse Timeea.

— Cum aşa? Ce ştii?

— Ei bine, toate ziarele au fost pline când a murit el. Unii spun ca o luase pe cai greşite. Este o bandă în Chicago, o bandă din care nimeni nu ştie cine face parte şi nici cu ce se ocupa exact-oricum nu lucruri bunesi au existat zvonuri conform cărora Alexander avea

Ceva de împărţit cu ei. Unii spun că era liderul lor, iar ei s-au revoltat şi l-au omorât. Desigur, „marele fizician” le-a închis gura tuturor jurnaliştilor înainte să mai facă şi alte presupuneri, dar au scris îndeajuns încât să ne dăm seama cu toţii ca fiul lui nu era chiar un bun

cetăţean.

— Uau, am spus respirând adânc. Asta e ceva.

— Cred că Müller tatăl ştie exact ce s-a întâmplat cu fiul său, ori cel puţin bănuieşte. Întrebarea e: cum scoatem informaţia asta de la el?

— Cu cleştele? am spus sarcastic. Timeea rase.

— Trebuie să fie o metodă. Să ne gândim…

— Ai spus că e profesor?

— Da, de fizica.

— Are cursuri la facultate?

— Da.

— Bun, deci ştim unde îl putem găsi. Altceva?

— Ai putea să te dau drept una dintre studente, spuse Timeea meditativ.

— La asta m-am gândit şi eu, dar la ce îmi ajuta?

— Nu ştiu. E clar că trebuie să joci ceva teatru…

— Ca să joc teatru, îmi trebuie un scenariu. În plus, tu eşti actriţa aici, ai uitat?

— Vrei să zici că nu ai mai făcut niciodată asta? întreba ea.

— Asta însemnand ce?

— Adică nu ai mai vorbit niciodată cu familiile celor… morţi? spuse abia şoptind ultimul cuvânt.

— Păi, ba da…

— Mă gândeam eu.

— Anna, dar dacă lucrurile sunt mai simple decât le vedem noi?

— Adică?

— Adică dacă ai putea să îi spui pur şi simplu adevărul?

— Te-ai tâmpit? Cum să fac asta? Domnule Müller, îl văd pe fiul dvs., chiar dacă e mort de vreun an şi dacă tot am deschis subiectul, ştii cumva, l-au omorât nişte criminali psihopati?

— Ai putea fi mai diplomata. Şi Alexander însuşi te-ar putea ajuta, dovedindu-şi prezenta. Aşa am văzut într-un film odată.

— Asta nu e un film, Timeea, e viaţa reală. Iar Alexander nu are voie să îşi facă simţita prezenta, şi nici să pună piciorul în casa în care a

locuit înainte să moară.

— De ce?

— Habar n-am. E un fel de lege… întreabă-mă ca să te întreb.

— Hmm, poţi să zici că l-ai cunoscut pe Alexander?

— M-am gândit la asta, dar dacă tatăl sau ştia atât de multe despre el precum zici tu, îi ştia şi prietenii şi în mod cert o să îşi dea seama că nu m-am numărat printre ei.

— Poţi să spui că ai fost iubita lui secreta sau ceva de genul.

— Iubita lui secretea?

— Da, pai dacă erai secreta nu avea de unde să ştie de tine, nu?

— Timeea, Alexander era cu vreo 8 ani mai

mare decât mine, ar fost cam greu să fiţi iubiţi, nu crezi?

— Nu. Diferenţa de vârsta dintre părinţii mei e de 10 ani, aşa că e posibil. În plus, poţi să spui ca asta era motivul pentru care ţineaţi relaţia secreta.

— Nu ştiu de ce, dar cred că planul tău măreţ o să se ducă de rapa în

2 secunde.

— merită să încerci, nu?

— Presupun ca da.

— Hai, să mergem acasă, mai am o grămadă de repetat pentru piesa de mâine.

* * *

A mai existat vreodată un plan în care atât de

multe lucruri pot merge prost? Nu cred, dar iată-mă punându-l în aplicare.

Cu gândul ca un eşec este inevitabil, m-am îmbrăcat ceva mai atenta decât de obicei în acea dimineaţa şi am plecat către Universitate, în căutarea profesorului.

Şi l-am găsit, câteva ore mai târziu, în curtea din spate a facultatii, în timp ce avea un conflict cu tonomatul de cafea care părea că s-a blocat.

— Domnule profesor Müller, îmi puteţi acorda un moment?

El s-a întors numai pe jumătate şi s-a uitat la mine cu ochii mari preţ de câteva clipe. Apoi mi-a vorbit în şoaptă, astfel încât a trebuit să mă apropii de el şi să îmi ciulesc urechile pentru a auzi ce spune.

— Nu pot să susţin că nu mă aşteptam să vii.

— Poftim? am spus şocata.

— Spune, care e problema?

— Am un proiect, care… aaa…

Nu mai ştiam ce trebuie să spun. Pentru un moment, avusesem senzaţia că omul ăsta mă cunoaşte.

— Tu eşti fata care m-a rugat să îi prelungesc cu o săptămână data de predare a referatului?

— D-da… mă întrebam dacă…

— O săptămână şi nicio zi în plus, domnişoara, sau ne vedem la reexaminare.

— Da, am înţeles, doar că eu…

Se îndepărtase deja de mine. Am plecat hotărâta după el.

— Domnule…

A intrat în clădire şi mi-a închis uşa în nas. L-am urmat hotărâta, dar umărul meu a intrat în coliziune cu o mână mare şi grea.

— Carnetul de student sau legitimatia, domnişoara, a spus un portar arogant.

M-am întors înapoi, cu coada între picioare, blestemand în gând planurile idioate ale Timeei.

Am rămas în faţa Universitaţii, plimbându-mă dintr-o parte în alta de-a lungul gardului înalt, gândindu-mă ce as putea face în continuare.

Dar nu puteam uita sentimentul pe care mi l-a dat prima privire a acelui om, expresia. Paruse că mă cunoaşte, dar de unde? Şi nu e prima

data… şi Anders a avut cam aceeaşi expresie când m-a văzut…

Apoi mi-am amintit: articolul din ziar, cel despre accidentul meu. Bineînţeles ca toţi cei de aici mă cunoşteau, după ce au citit despre mine la ştirile de la ora 5. Ce uituca pot fi uneori!

M-am îndreptat cu paşi taraganati spre teatru. Într-una din sălile mici, Timeea şi colegii ei aveau repetitiile pentru piesa care urma să fie jucata seara.

Ajunsă acolo, am intrat înăuntru şi era să mă izbesc de James, care se învârtea hiperactiv pe acolo.

— Bună ziua, am spus timida.

— Bună, Anna! Ce bine că ai venit! Crezi că ne poţi ajuta?

— Sigur.

— Timeea şi celelalte fete sunt la garderoba. Se pare că au o problemă cu costumele. Etichetele au fost amestecate şi nu mai ştiu care cu ce să se îmbrace.

— Mă duc să văd ce pot face, am spus şi m-am grăbit spre uşa din spatele sălii.

— Hei, Anna, ce faci aici? spuse Timeea surprinsa.

— Am venit să dau o mână de ajutor, am spus.

— Ai rezolvat ceva? întreba ea.

— Nu, am spus suparata.

Timeea privi în jur. Nu puteam avea o conversaţie în siguranţa când eram înconjurata de

atâta lume.

Am început să desfac restul cutiilor, scoţând diverse rochii şi comparându-le cu etichetele. Pana seara, aranjasem rochiile, xeroxasem câteva scenarii pentru cei care le pierduseră, ajutasem la agaţarea cortinei şi o încurajasem pe Timeea, spunându-l atât da des încât mă durea în gât ca totul va fi bine.

Cu o jumătate de oră înainte de începerea spectacolului, m-am prăbuşit într-un scaun, obosita dar mulţumita.

— Ce ai făcut cu profesorul? întreba Timeea furişându-se langa mine.

— Nimic. I-am zis că sunt studenta şi m-a expediat repede.

— Dar nu te laşi bătuta, nu?

— O să mai încerc… am spus deznădăjduita.

— Eşti bine?

— Aş vrea să nu se mai poarte toată lumea ciudat din cauza articolului aluia stupid din ziar.

— Ce articol?

— Cel despre accidentul meu. E enervant ca toţi par să mă cunoască.

— Timeea, unde eşti? tuna vocea lui James.

— Vin acum! Striga ea, apoi se îndrepta către mine: Anna, nu a apărut niciun articol, ce tot vorbeşti?

— Poftim?

— Părinţii tăi au plătit o grămadă de bani ca să nu apari în ziare, tocmai pentru a nu-ţi fi comprosita imaginea.

— Atunci de unde mă cunosc Anders şi

profesorul?

— Timeea, vino aici ACUM! Tuna James.

— Scuze, trebuie să fug, spuse ea.

— Sigur, du-te! Bafta!

Am privit-o pe Timeea îndepărtându-se.

Ceva e putred în Danemarca, mi-am spus eu sumbru. Dacă părinţii mei au plătit ca să nu se scrie despre mine în ziare, de unde mă cunosc Anders şi profesorul?

Cu siguranţa a mai rămas vreun ziar mai micuţ căruia au uitat să îi închidă gura. Da, asta trebuie să fie…

Capitolul 7

Piesa a fost un succea total, publicul era în delir, iar eu savuram intens atât povestea cât şi jocul actoricesc. Acum mi se părea foarte logic faptul că am vrut să fac teatru. Prinsă în vartejul de emoţii şi sentimente, aproape că am uitat de micul incident cu ziarele. Mi-am amintit mult mai târziu, la petrecerea de după spectacol, after-party, cum îi plăcea lui James să îi spună.

— Timeea, am spus în timp ce o trăgeam de mâneca mai aproape de mine.

— Da…

Era încă euforica şi nu foarte atenta la mine.

— Ce ziceai de ziarele alea?

— Ce?

— Părinţii mei au plătit ca să nu apar în ziar? Expresia fetei ei se schimba într-una serioasă.

— Da, Anna, sunt foarte sigura ca părinţii tăi au plătit toate, dar absolut toate ziarele ca să nu scrie despre tine.

— Atunci de unde mă cunosc oamenii aia?

— Din altă parte?

Am căzut pe gânduri. Fericirea emanata de succesul piesei se stingeaa, lăsând loc grijilor şi frământărilor. Memorie stupida! De ce nu pot să îmi amintesc?

— Dar au zis ei că te cunosc? întreba Timeea.

— Andres a zis. Părea…

Am rememorat întrevederea. Iar şi iar.

— …Părea că vrea să spună ceva. Adică a spus că mă cunoaşte, apoi… s-a schimbat în

mijlocul frazei, sau aşa mi s-a părut. Nu am băgat de seamănă atunci şi acum îmi e greu să îmi amintesc dacă a fost într-adevăr aşa sau doar mi s-a părut.

— Şi profesorul? întreba Timeea.

— El nu a zis nimic, dar a avut o expresie ciudată. De parcă ar revedea pe cineva cunoscut.

— Sigur nu eşti paranoica?

— Probabil că sunt, am spus oftand. De unde să mă cunoască pe mine un profesor de fizica şi un traficant de…

— Mda, aşa zic şi eu. Ce e?

Se oprise când îmi văzu expresia. Probabil arătam ca şi cum as şi pe punctul să leşin, căci aşa mă şi simţeam. Cum am putut să fiu atât de idioata şi să nu fac legătura imediat ce am aflat?

— Droguri, am spus cu greutate.

— Ce? întreba Timeea de parcă s-ar fi temut pentru sănătatea mea psihică.

— Traficant de droguri, Timeea, traficant de droguri. Ce ai spus spere fostul meu iubit?

— Că se droga… o, nu! Doar nu crezi…?

— Dar acum are sens, nu? Drogat, distribuitor de droguri. De aici mă cunoaşte Anders.

Acum mi se părea atât de logic încât nu puteam să îmi dau seama cum de nu m-a dus capul mai devreme la aceasta conexiune.

— Fostul meu iubit se droga şi e clar că îşi procura drogurile de la

Anders. Poate şi eu mă drogam.

Simţeam cum mă cuprinde panica şi se instalează în fiecare particula a corpului meu, curgându-mi prin vene cu o viteză uimitoare.

— Ce mă fac?

— Stai. Linişteşte-te. Ştii doar ca el se droga. Da, poate ai fost odată cu el să ia porcariile alea de la Anders şi atunci te-a cunoscut. Asta nu înseamnă nimic. E o coincidenţă.

— Crezi?

— Tu crezi că ai vreo legătura cu Alexander?

— Nu… Cum îl chema pe iubitul meu?

— Dylan.

— O să îl întreb pe Alexander dacă l-a cunoscut.

— Nu ar fi mai bine să îl întrebi dacă te-a

cunoscut pe tine? spuse

Timeea.

— Nu.

— De ce?

— Nu. Nu m-a cunoscut. Când am aflat că am locuit în acelaşi oraş l-am întrebat şi a spus că nu ne-am cunoscut.

Coincidenta. Probabil numărul dependenţilor de droguri din Chicago e uriaş.

— Unde este Dylan acum? am întrebat-o pe Timeea.

— N-am nicio idee. A dispărut. Nu l-am mai văzut de la accidentul tău.

— Atunci… unde crezi că ar putea fi?

— Cred că a fugit de teama să nu fie implicat în accidentul tău sau învinuit de ceva.

Dar nu ştiu unde, crede-mă.

— Te cred.

Am privit-o şi ea îmi întorcea privirea descurajata. Toate firele pe care mergeam erau atât de încâlcite…

Mi-a atras atenţia o discuţie destul de zgomotoasa din apropiere.

— Ţi-am zis, o să o chem la noapte, zicea o fată cu parul lung şi blond cu şuviţe albastre.

— Carol, tu chiar crezi în tampeniile astea? întreba fata de lângă ea, satena cu parul scurt şi piercing.

— Cine sunt? i-am şoptit Timeei aratand spre ele.

— Colegele mele excentrice, spuse ea

dându-şi ochii despre cap. Ne-am apropiat de ele.

— Carol, Cristine, ea este prietena mea Annalisa. Anna, ele sunt colegele mele.

— Îmi pare bine, am spus dans mana cu ele.

Mi-au zâmbit binevoitor, apoi cea pe care o chema Carol a spus zâmbind:

— La noapte.

— Ce se întâmpla la noapte? am întrebat eu vag interesata.

Eram mai captivata de felul în care arata decât de ceea ce vorbesc. Fetele astea păreau că au avut toate libertatea din lumea şi nu au ştiut ce să facă cu ea. Carol avea şuviţe albastre în parul lung şi blond, era machiata cu o cantitate imensa de negru, purta colanti cu cizme lungi pana peste genunchi şi un top strălucitor decotata, care îi

evidenţia draginul tatuat pe gât, iar Cristine avea parul saten, scurt şi tepos, piercing în nas şi sprânceana şi purta o rochiat alba, scurta.

— Nu îi spune, o să te creadă nebuna, spuse Cristine. Carol ranji.

— Ce e? am spus eu.

— Bloody Mery, zise Carol.

— Ar fi trebuit să mă sperii sau ceva? am întrebat curioasă. Cristine rase. Carol îşi dădu ochii peste cap şi îmi explica nerăbdătoare, batand cu piciorul în podea.

— Bloody Mery este o fantomă malefica pe care o poţi chema dacă stai noaptea în faţa unei oglinzi cu o lumânare în mâna şi îi spui numele de trei ori.

— Da? am spus cu dezinvoltura.

— Ţi-am zis ca o te credeada nebuna, îi arunca Cristine.

— Vreau să o chem la noapte, spuse prietena ei.

— De ce? am întrebat.

— Va fi amuzant.

— Anna!

M-am întors să văd cinema strigase şi l-am văzut pe James în spatele meu.

— Putem vorbi puţin?

— Desigur.

Mă apuca de cot şi mă trage prin mulţimea care se zbenguia, bea şi dansa, către un colţ mai retras. M-am sprijinit de peretele tapetat, înclinându-mă puţin ca să aud ce spune.

Deşi muzica era în surdină, colegii Timeei erau din cale-afara de gălăgiosi.

James s-a apropiat de mine şi pentru o secundă a fost atât de aproape, încât între fetele noastre erau doar câţiva centimetri distanta.

Parca un magnet mă atrăgea tot mai aproape de el şi involuntar am înclinat puţin capul, inspirand mirosul de parfum barbatesc amestecat cu tutun şi încă ceva…

Am tresarit foarte tare când am simţit adierea atât de bine cunoscuta trecând pe lângă mine. Deşi eram obişnuita, conştientizarea faptului că langa mine se afla o fantomă m-a scos din acea visare sau ce o fi fost ea, care mă adusese atât de aproape de James.

Şi Alexander stătea chiar langa mine,

sprijinit de zid.

Mi-am schimbat poziţia, astfel încât să mă departez de James. Ce o fi crezut despre mine când m-a văzut tresarind aşa?

— Voiam doar să îţi spun că ai fost fantasica azi… fără tine nu am fi reuşit, ne-ai ajutat foarte mult.

— Eee, nu a fost mare lucru, am banguit eu.

Mi-a zâmbit şi avea un zâmbet dulce şi irezistibil.

Parul mi s-a învolburat şi am simţit cum mi se face pielea de găină. Alexander nu prea gusta dulcegariile, se pare.

— E un mare noroc pe noi să te avem pe tine, zise James, care de data asta nu remarcase

schimbarea mea de comportament.

— Îmi face plăcere, am spus.

Şi chiar îmi făcea. Pasiunea pentru actorie amestecată cu pasiunea pentru… hmm…

— Te aşteptam să începi cât mai repede posibil.

— De mâine e bine? Am întrebat încercând să zâmbesc.

Doamne, nu am mai zâmbit de acest timp, sau cel puţin nu în acest mod, că am uitat şi cum se face.

Uitat, da. Sunt buna la asta.

I-am mai zâmbit încă o dată, am sperat eu-convingătorsi m-am dus înapoi la Timeea. Carol şi Cristine nu mai erau acolo.

— Unde sunt prietenele tale iubitoare de

fantome? am spus zâmbind. Am aruncat o privire către locul în care stătusem de vorba cu James, dar Alexander dispăruse subit.

— Ah, sunt sărite de pe fix rău fetele alea, zise Timeea.

— Care e faza cu Bloody Mery?

— Lor le place să încerce cam totul în viaţă. Tot ce e nebunesc, le place să îşi testeze limitele. Probabil Carol a auzit povestea asta şi cum nu se poate abţine de la a face ceva ce îi pune viaţa în pericol, vrea să încerce.

— Dar ce face Bloody Mery? am întrebat curioasă.

— Apare în oglinda şi o ucide pe persoana care a chemat-o. Am făcut ochii mari.

— Epic, nu?

— Da. Eu nu ştiu cum să fug de fantome şi ele lansează invitaţii şi nu pentru orice fantoma ci pentru una ucigaşa. Cool.

Am privit din nou cu coada ochiului către zid, să văd dacă reaparuse Alexander, dar Timeea îmi înţelege greşit gestul, căci langa zid mai stătea încă James.

— Ce voia?

— Să mă angajeze.

— Super!

— Da, de mâine încep lucrul.

— Acum va trebui să îi anunţi pe părinţii tăi.

— Timeea, aşa de bine te pricepi uneori să strici momentele frumoase…

— Scuze…

— Hai, să mergem acasă!

Mi-am luat geaca, i-am făcut cu mana lui James înainte de a ieşi, schiţand un zâmbet (hei, devin mai buna la asta) şi am ieşit în aerul plăcut dar încă rece de primăvara.

Am mers tacute pe strada semiintunecata.

— Bloody Mery, auzi tu, ce prostie! Am spus amintindu-mi de Carol şi

Cristine.

M-am uitat la Timeea şi am început amândouă să radem tare. Unii oameni chiar nu au ce face!

* * *

Un sentiment ciudat, vecin cu optimismul, mă cuprinse în acea noapte. Nu am dormit prea mult, dar nu mă simţeam obosita.

Aşteptam să apară Alexander, dar nu îmi stătea gândul la el. Era ciudat ca eu, care nu am aşteptări prea mari de la viaţă, să sper ca totul se va rezolva cu mine. Era diferit de natura mea. Şi totuşi plăcut. Parca un sentiment de fluturi în stomac nu îmi dădea pace şi alunga somnul, dar senzaţia era plăcuta, aşa că m-am bucurat de ea.

Capitolul 8

Nu am avut un somn liniştit. Simţeam o răceală în jurul meu, ca şi cum Alexander ar fi apărut şi ar fi dispărut, dar nu reuşeam să mă trezesc pe deplin, ca să văd dacă este într-adevăr langa mine.

Apoi am visat că mă aflam în faţa unei clădiri vechi şi abandonate, ca mai apoi să îmi

dau seama că era vechiul depozit care îmi dădea fiori chiar şi în vis.

M-am trezit ţipând. Dar mai tipa cineva în afară de mine. M-am oprit din ţipat şi am privit-o pe Timeea, care stătea în picioare langa pat, pe jumătate înmărmurita, vorbind la telefon. Al ei fusese tipatul de mai devreme.

— Ce s-a întâmplat?

Telefonul i-a căzut din mână şi a atins podeaua cu zgomot. Am sărit din pat, exact la timp ca să o prind pe Timeea care începuse să se prăbuşească.

Am ajutat-o să se aşeze pe pat şi am fugit în bucătărie să îi aduc nişte apa.

Când m-am întors, am găsit-o în acelaşi loc în care o lasasem, cu aceeaşi expresie de uimire

totala împietrita pe chip.

— Ce e? am întreba îngrijorata.

— Carol… spuse ea pe o voce sugrumata. A… a murit azi-noapte.

— Ce?

Simţeam cum toată viaţa şi forţa mi se scurge din trup. Excentrica şi zăpăcita Carol?

— Cum? am întrebat simţind cum mi se usuca gura.

— Bloody Mery, spuse Timeea plângând.

— Fii serioasă.

— Aşa a zis Cristine, că au chemat-o aseară, mă rog, Carol a chemat-o şi după ce i-a spus numele de trei ori a… murit.

— Pur şi simplu?

— Da.

Timeea şi-a sprijinit capul pe genunchii mei, plângând în hohote. Am mângâiat-o pe par.

— Gata, linişteşte-te.

Nu avea sens. Chiar deloc.

— Timeea, ştii destule despre lumea asta încât să îţi dai seama că

Bloody Mery nu exista.

— Atunci cum îţi explici moartea lui Carol?

— Sigur e ceva ciudat la mijloc, am spus. Dar chiar dacă ar exista, o fantomă nu are puterea de a omorî oamenii.

— Nici chiar dacă e malefica? întreba Timeea printre suspine.

Asta îmi aminti de apariţia malefica pe care o simţeam uneori, dar nu o vedea niciodată. Se

întâmplase demult, înainte să vin în Chiacago. Senzaţia că mi se face parul maciuca era însoţită de un spirit malefic, ştiam asta. Faptul că nu am dat atenţie unor astfel de senzaţii mă făcea să îmi dau seama cât de superficiala pot fi uneori.

— Nici chiar dacă e malefica, am spus hotărâta.

— Părinţii ei… ne aşteaptă… la priveghi, spuse Timeea.

— Să mergem. Vom avea ocazia sa aflam adevărul. Adică cu, am adăugat zâmbind.

— Crezi că va fi acolo? întreba Timeea.

— Sunt aproape sigura.

Ne-am îmbrăcat în linişte şi am pornit către capela. Nu ştiam ce să ne mai spunem. Timeea era zguduita de moarte colegei sale. Şi pe mine

mă cam zdruncinase, dar încercam să îmi păstrez calmul.

Era acolo, chiar deasupra sicriului. În ciuda emoţiilor puternice, a suferinţei celor din jurul meu şi a solemnitaţii momentului, am zâmbit când am văzut-o. Arata exact ca în urmă cu 12 ore, când am văzut-o la petrecerea de după spectacol.

— Hai, i-am spus Timeei trăgând-o către partea din fata a capelei. Dar ea nu părea prea incantata de propunerea mea. Lăsând sarcasmul la o parte, era chiar îngrozita.

— E acolo, trebuie să vorbesc cu ea.

— Bine.

M-a urmat prin mulţime, ţinându-mă ştrand

de mana.

— Tu mă vezi! spuse Carol pe aceeaşi voce plină de entuziasm pe care o avea şi când era în viaţă.

Am dat din cap adirmativ.

— De ce doar tu?

Mi-am sprijinit capul de umărul Timeei, astfel încât dacă se uita cineva la noi să pară că îi spun ceva, şi am şoptit.

— Eu am nişte… abilitaţi mai speciale.

Mi-am mutat privirea pentru o clipă de la Carol-fatoma la Carol, fata moarta din sicriu, îmbrăcata într-o superba rochie aurie care avea aceeaşi nuanţa cu parul ei lung şi blond. Avea chipul alb şi liniştit.

— Ce caut aici? Ce s-a întâmplat?

— Cred că ştii, am spus.

— Am murit, nu?

— Da.

Paru să stea pe gânduri o secunda.

— Bine, spuse de parcă nu I s-ar fi părut mare lucru.

— Cum ai murit? am spus. Ea ranji.

— M-a omorât Bloody Mery.

M-am bucurat ca Timeea nu putea auzi ce spune Carol, căci ar fi făcut probabil infarct.

— Ai văzut-o? am întrebat.

— Da. Hmm, nu prea clar. Dar era în oglinda. M-am speriat groaznic.

— Şi apoi? am întrebat-o.

— Am murit, spuse ea.

— Aşa, pur şi simplu? am întrebat exasperata.

Timeea mă calca pe picior. Cineva se apropia de noi. Ne-am grăbit să ne îndepărtam.

Afară, pe o bancă, stătea Cristine, înconjurata de chistoate de ţigări şi cu o ţigară aprinsa în mână. M-am aşezat langa ea.

— Te rog, povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Ea tremura puţin, trase un fum din ţigară, apoi mă privi şi spuse:

— Carol tot insista cu chestia aia cu Bloody Mery. Aşa că am mers acasă şi am făcut-o. Când avea o idee în minte, era imposibil să o convingi să nu facă ceea ce îşi propusese.

A făcut o pauză, în care a mai tras încă un fum şi a continuat:

— Am stins luminile şi am aprins o lumânare pe care ea a luat-o şi s-a dus în faţa oglinzii. S-a învârtit de trei ori timp în care i-a spus numele.

— Apoi?

— Aparent nu s-a întâmplat nimic. Dar Carol părea îngrozita. M-am dus şi eu să mă uit în oglinda, dar nu am văzut nimic, în afară de chipurile noastre.

Mai trase un fum.

— Apoi, ea a căzut. Am încercat să o ajut, să o trezesc, dar… Arunca ţigara pe jos şi o calca cu piciorul.

— Am chemat salvarea dar medici au zis că e… că e… Îşi cuprinse capul în mâini, disperată.

— Diseară îi fac autopsia.

— Mulţumesc mult că mi-ai povestit. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Cristine dădu din cap absenta.

Doi poliţişti ieşisera din capela şi se îndreptau spre noi.

— Ce să le spun? întreba Cristine îngrozita.

— Adevărul, am zis.

— Dar nu o să mă creadă.

— Nici dacă o să le spui o minciună nu o să te creadă. Şi s-ar putea să îşi dea seama că minţi şi să te acuze de cine ştie ce. Aşa ca…

Poliţiştii ajunseră la noi.

Timeea era albă ca varul la fata şi tremura.

— Hai acasă!

— Vezi, era ea… Bloody…

— Nu exista Bloody Mery!

— Atunci de ce a murit Carol?

— Nu ştiu… dar o să aflăm.

Am ajuns acasă, iar Timeea a început să caute informaţii despre Bloody Mery pe google. Mie mi se părea o pierdere de timp. A găsit multe mituri, care îi întăreau şi mai mult convingerea ca fantoma exista, iar pe mine mă făcea să fiu şi mai sigură că e doar o poveste de groaza şi atât.

— Uite ce scrie, spuse Timeea. *Bloody Mary, despre care legendele spun că ar fi una dintre reginele Angliei, le apare în oglindă acelora care o apelează după un ritual anume, sub forma unei femei palide, cu faţa şi pieptul pline de sânge. În anii ’90, o americancă între două vârste, celibatară, a decis să pună capăt*

acestor speculaţii şi a

Apelat spiritul. A doua zi, a fost găsită zăcând în uşa băii, cu un cuţit înfipt adânc în spate.

— Nu este adevărat, Timeea, sunt doar legende.

— Dar femeia aia a murit. La fel şi Carol!

— Ai în faţa ta o specialista în fantome. Poţi, măcar din cauza asta, să mă crezi? Fantomele nu vin atunci când sunt chemate. Vin atunci când au nevoie de ajutor.

— Şi nu exista spirite malefice? întreba ea sceptica.

Am tacut. Nu îi puteam spune. As şi speriat-o şi mai mult.

— Aha, deci exista.

— Dar ele nu au puterea sa omoare oamenii! Am spus exasperata.

— Bloody Mery exista! spuse Timeea de parca tot ce îi spusesem eu îi întărise acest crez.

— Nu exista! Am ţipat furioasa.

— Anna, dar…

— Nu exista şi o să ţi-o demonstrez.

— Nu…

— M-am săturat să nu mă crezi!

Am luat lumânarea în forma de inima de pe biroul Timeei, care servea pe post de decor, am aprins-o, apoi am stins lumina.

— Nu, Anna, nu poţi să faci aşa ceva!

— E singura cale să te conving că nu e real, înainte să o iei razna! M-am dus în faţa oglinzii.

Efectul era destul de ciudat. Flacăra ce ardea în mâinile mele, unica sursa de lumina din camera, îmi lumina fata într-un mod cam înspăimântător. Am înghiţi în sec şi am spus tare:

— Bloody Mery!

— Anna, te rog, nu face asta!

M-am învârtit o dată. Timeea se chircise în scaun, privindu-mă îngrozita. Părea că ar vrea să se ridice ca să mă oprească, dar corpul nu o asculta.

— Bloody Mery! Am spus la fel de tare şi m-am mai învârtit o dată. Începea să îmi fie frica. Nu credeam în tampenia asta, dar întunericul din camera, flacăra lumânării şi faptul că mă aflam în faţa oglinzii îmi dădeau o stare ciudată. Plus ca în

minte îmi revenea chipul alb şi neclintit al lui Carol.

— Bloody Mery! Am spus pentru a treia oară, cu voce puţin tremurându-mi şi m-am învârtit.

Bine, e chiar înspăimântător. Dar atât. Am privit în oglinda.

Era goala, evident. Am rămas totuşi în faţa ei, de parca as şi aşteptat să apară.

Timeea s-a ridicat de pe scaun şi a venit langa mine. Am tresarit şi lumânarea mi-a scăpat din mana. Covorul începea să scoată fum.

Am privit din nou în oglinda şi am simţit cum mi se înmoaie picioarele. Inima îmi bătea cu putere, de parcă ar fi fost gata să îmi spargă pieptul. În lumina slaba, vedeam o siluetă în

spatele meu.

— Nu e nimeni, nu? întreba Timeea.

Impactul vorbelor ei m-au făcut să îmi dau seama ce văzusem. M-am aplecat să iau lumânarea şi să sting covorul.

— Aprinde lumina. Ştiu cum a murit Carol.

Timmea a aprins lumina şi a turnat nişte apa pe covorul ars.

— Cum? spuse ea aşezându-se pe pat.

— De frică, am spus. Mă privi uimită.

— Nu exista Bloody Mery, sunt destul de vie, precum vezi. Dar e al naibii de înspăimântător să faci chestia asta. M-a îngrozit pe mine, care nu credeam în poveste. Îmi imaginez cât de frica i-a fost ei. Îţi aminteşti când

a spus Cristine ca pentru moment nu s-a întâmplat şi s-a dus şi ea să se uite în oglinda?

— Da.

— Păi, la fel ai făcut şi tu. Iar eu ţi-am văzut reflecţia în oglinda, în spatele meu. M-am speriat şi am scăpat lumânarea pe jos. Carol a văzut-o pe Cristine şi a crezut că e Bloody Mery.

— Şi a murit…

— De frică. Dacă nu ai fi vorbit, cred că făceam o criza. Eram gata să leşin. Când ai vorbit, mi-am dat seama că erai tu.

— E posibil să mori de frica? întreba Timeea.

— Eu cred că da. Şi-a solicitat corpul atât de tare, încât a cedat. Pariez că a făcut infarct. Îmi amintesc cum îmi bătea mie inima…

— Mie îmi zici… nu puteam să mă mai mişc, atât eram de speriată.

— Vezi, Bloodu Mery nu exista. Doar imaginaţia noastră care poate să ne devină propriul duşman.

— E ciudat ca o persoană care vede fantome să vorbească despre imaginaţie, zise Timeea, zâmbind şters. Mă duc să fac un ceai.

— Cu mult zahăr, te rog. Cred că mi-a scăzut glicemia.

A plecat în bucătărie, lăsându-mă singura. Asta e unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am făcut în viaţa mea, şi am făcut multe.

Încă mă gândeam la fantoma malefica. O simţisem de atâtea ori, uneori doar pentru o clipă, dar nu o băgasem în seamă. Dar toată povestea

asta cu Bloody Mery mă făcuse să mă gândesc la acel spirit pe care îl ignorasem.

Mă simţeam incomod. Mă obişnuisem să îi povestesc Timeei multe lucruri şi asta mă făcea să mă simt mult mai bine. Mă dezobişnuisem să păstrez secrete, dar nu îi puteam spune asta. În

Niciun caz. Nu puteam spune nimănui… cu excepţia bărbatului blond care apăruse în colţul camerei.

— Mă urmăreşte o fantomă!

— Hai nu mai spune! zise Alexander zâmbind. Mi-am dat ochii peste cap.

— Am simţit o prezenta malefica de mai multe ori în ultimul timp.

— Şi eu care credeam că nu mai ai timp să

simţi nimic în afara se fluturi în stomac.

M-am încruntat la el.

— Ce?

— Iubirea e frumoasă, dar pe bune, eu sunt mort aici şi depind de tine să trec Dincolo. Dar nu te grăbi să mă ajuţi.

— Poţi să nu mai fii atât de enervant?

Mi-am dat seama despre ce vorbea: apropierea mea de James, când el apăruse chiar langa mine.

— Am aflat ca nu Anders e vinovat şi am vorbit cu tatăl tău, am spus înainte să începem o ceartă.

— Mai ai vreo pista? întreba el.

Da, mai aveam una. Deşi încercasem să mă conving ca Dylan nu a avut nicio legătură cu

Alexander, nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la asta. Era culmea coincidentei, dar ideea nu îmi dădea pace.

— Îţi aminteşti de un anume Dylan?

— Nu ştiu. Cine e?

— Îşi procura droguri de la Anders, am spus.

— Sugerezi că am avut vreo legătura cu Anders?

— Nu ai avut? Dispăru.

Mda, o fantomă care să se simtă jignita era cam ultimul lucru de care aveam nevoie acum.

Timeea se întoarse cu ceaiul.

— M-a sunat Cristine. Medicii le-au spus rezultatul autopsiei. Infarct.

— Sunt un geniu.

— Maine e înmormântarea. Vrei să mergi cu mine?

— Desigur. Capitolul 9

Soarele bătea cu putere, de parcă ar fi vrut să ne arate ca primăvara vine chiar dacă ai pierdut o persoană draga. Lumea nu se opreşte în loc pentru durerea ta.

Sicriul cobora în pământ, puţin câte puţin. Dar nu priveam la el, ci la silueta care dispărea încet în lumina, având pe chip o expresie de linişte sufletească.

Cum poţi să jeleşti moartea cuiva, când ştii că este doar un nou început?

Picioarele paseau pe piatra alba de pe alee, spre poarta cimitirului, iar vântul de primăvara de înfoia parul. Înmormântarea lui Carol se încheiase

şi se îndreptam spre casă. Cu toţii erau trişti, crezând că au lăsat-o pe biata fata zacand sub pământ. Dar eu ştiam ca adevărata Carol este într-un loc mult mai bun.

Cristine ne prinse din urmă.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Pentru ce? am întrebat mirata.

— Pentru că m-ai convins să spun adevărul poliţiştilor. Dacă nu erai tu as şi inventat o minciună şi as şi dat de belea.

— Te-au crezut?

— Nu, dar după autopsie şi-au dat seama că eu nu i-am făcut nimic şi pentru ca ştiau ce s-a întâmplat, au spus că a murit din cauza sperieturii.

— Asta te-a învăţat că nu mai trebuie să îţi

testezi limitele, sper.

— Bineînţeles că o voi face în continuare. În memoria lui Carol. Ar fi tare dezamăgita de mine să afle că mi-am schimbat modul de viaţa şi am renunţat la convingerile noastre din cauza ei.

Am zâmbit.

— Mare e grădina Ta, Doamne! spuse Timeea în timp ce Cristine se îndepărta de noi.

— Şi mulţi nebuni îi sar gardul când poarta e deschisă. Timeea zâmbi.

— Oamenii folosesc doar 10% din creier. Mereu au crezut ca ele foloseau mai mult, dar acum mă întreb dacă au măcar aşa ceva.

— Oamenii folosesc 10% din creier? am întrebat uimită.

— Nu ştiai?

— Presupun că am ştiut… cândva. Şi cu restul de 90 ce se întâmpla?

— E inactiv. Poate aşteaptă să fie trezit…

— Să fie trezit…

— Da, ca în filmul ăla… Anna, ce ai păţit? spuse Timeea privindu-mă.

— Crezi ca o lovitură la cap, una suficient de puternica încât să provoace amnezie, ar fi suficienta încât să trezească o parte din cele

90 de procente inactive ale creierului?

— Ce vrei să…

Timeea mă privi cu ochi mari.

— Da, cred că da, spuse ea.

— Şi eu cred.

— Vrei să zici ca… lovitura care ţi-a şters memoria te-a făcut să vezi…

— Aha. De atunci le văd.

— Uau. Aş vrea să…

— Nu ai vrea, crede-mă.

— Aş vrea să ştiu cum funcţionează asta.

— Google? am întrebat eu.

— Prietenul nostru iubit.

Am găsit mai multe relatari ale unor persoane care au fost în moarte clinică dar s-au întors la viaţă. Ei povesteau ca şi-au revăzut viaţa, au avut anumite amintiri importante şi au văzut o lumina alba puternică.

Lumina coincidea cu cea de trecere, dar partea ciudata e ca acele persoane au revenit la viaţă, în loc să se ducă Dincolo.

Am continuat să caut. O grămadă de eseuri

de neuropsihologie ale unor medici neurologi sau psihologi din care nu am înţeles mai nimic, din cauza limbajului greoi, ştiinţific.

Timeea a intrat în cameră, aruncând un ziar pe birou.

— Ce e asta?

— Ziarul de astăzi. Citeşte.

L-am luat şi l-am deschis. Un titlul mare domnea pe prima pagină. Un titlu care mi-a făcut pielea *de găină. Johnatan Anders liber.*

Johnatan Anders a fost eliberat în aceasta dimineaţa din penitenciar. El a fost condamnat la 3 ani de închisoare pentru consum şi trafic de droguri, însă procurorii au decis să îl elibereze după 13 luni, pentru buna purtare. Deşi a fost acuzat de moartea tânărului Müller, nu sau găsit

probe împotriva lui, dosarul fiind închis.

— La naiba!

M-am ridicat de pe scaun şi am început să mă plimb prin camera.

— Ce fac?

— Ce să faci? Nimic. Doar tu ai zis că nu l-a omorât el.

— Trebuie să mă întâlnesc cu el. Omul ăla mă cunoaşte.

— Anna…

— Dacă nu a apărut despre mine în niciun ziar, mă cunoaşte de undeva, m-a cunoscut dinainte.

— Dacă l-a cunoscut pe Dylan, poate aşa te-a întâlnit şi pe tine.

— Şi poate îmi da nişte informaţii…

— Mai vorbim încă despre moartea lui Alexander sau aici e vorba despre tine?

— E vorba despre mine, am recunoscut eu. Nu mă pot stăpâni să nu discut cu el dat fiind că mă cunoştea înainte de accident şi e posibil să ştie parţi din mine pe care nici tu nu le cunoşti.

— Anna, înainte de toate trebuie să realizezi ca acea persoană de atunci nu e aceeaşi cu cine eşti tu acum.

— Ce vrei să spui?

— E posibil să afli nişte lucruri care să… te rascolească. Nu ştiu, poate nu e aşa, dar orice ar fi, gândeşte-te la ce ţi-am spus.

— Ai dreptate, dar mă întreb dacă cine eram atunci nu e mai aproape de cine sunt cu adevărat

decât ceea ce sunt acum.

— Nu spune asta.

— Dar aşa e. Nu vezi? Nu îmi găsesc locul în lume.

— Dar ti l-ai găsit. Am crezut că îţi place la teatru, am crezut că îţi place aici.

— Da, aici unde am locuit înainte, aici, cu tine, cu care eram prietena şi atunci, făcând lucruri care îmi plăceau şi atunci cum ar fi teatrul. Nu ştii ce am simţit când am lucrat pentru piesa. Ca şi cum… ca şi cum as şi găsit ceva demult pierdut. Şi dacă mă încadrez atât de bine aici, asta nu înseamnă ca seman mai mult cu acea Anna de dinainte de accident decât cu cea din L.A., care avea o viaţă total opusa?

— Of… nu ştiu, poate ai dreptate. Dar… îmi

e teama sa nu ţi se întâmple ceva, ai văzut cum erai când ai venit de acolo.

— O să am grija, îţi promit. Ai încredere în mine.

— Pot să vin cu tine? întreba Timeea.

— Nu. Simt că trebuie să fac asta singura. O să fie bine.

Mi-am luat haina şi am ieşit pe uşa, în aerul plăcut de primăvara. Am găsit repede un taxi şi m-am urcat în el.

Inima începea să îmi bată cu putere pe măsură ce mă apropiam de marginea oraşului. Oare voi reuşi să aflu ceva?

Am ajuns mult prea repede. Nu eram pregătită, nu încă. Dar nici nu mă puteam întoarce

înapoi sau să aştept. Începea să se întunece. Am tras aer adânc în piept şi am intrat prin gaura din gard.

Locul părea pustiu. Pereţii arşi ai clădirii erau la fel de solizi ca şi data trecută când îi văzusem, iar locul nu părea să găzduiască vreun oaspete în afară de mine, dar ştiam din proprie experienţă că e posibil să se mai afle cineva pe aici.

Am făcut câţiva paşi, încercând să par hotărâta. Unde mi s-a evaporat curajul?

„Trebuie să aflu, trebuie să pot să o fac”, îmi spuneam în timp ce mă chinuiam să mai fac nişte paşi.

Dintr-odată, de parca as şi trecut de o barieră invizibila, m-aş cuprins o ameteala însoţită de o

greaţa profundă. Am tras aer în piept, impunându-mi să nu vars. Capul părea să mi se învârta iar urechile îmi vâjâiau.

Mă aflam în acelaşi loc, doar ca nu eram în prezent. Eram îmbrăcata într-o pereche de pantaloni rupţi şi murdari, o bluză neagra, mulata, parul îmi era mult mai lung şi neîngrijit, lipit în şuviţe şi purtam mai multe accesorii decât ar fi fost de bun-gust.

Şi nu eram singura. Alături de mine se afla un tânăr înalt, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu un păr negru aproape la fel de lung ca al meu. Mă ţinea de mana, iar în mâna cealaltă avea o cutie.

— Ar fi trebuit să ajungă până acum, spuse el.

— Dylan, nu te mai agita, că mă agiti şi pe mine.

Ceva tare mi-a lovit genunchii. Mă aflam pe jos, fără să ştiu când am căzut, dar eram destul de sigura ca durerea din genunchi s-a produs atunci când m-am lovit de cimentul rece şi tot atunci s-a încheiat şi amintirea mea.

Mi-am scuturat capul ca să alung ameteala, dar m-am ales doar cu o senzaţie de voma şi mai accentuata.

M-am ridicat încet şi precar.

Deci el era Dylan. Dar ce te Dumnezeului arătam atât de…

În spatele meu se auzeau paşi. Am tresarit şi din cauza şocului am căzut din nou. Un bărbat

înalt se îndrepta agale înspre mine.

— Mă aşteptam să vii aici, spuse Johnatan Anders oftand. Nu pot să spun că nu am sperat că vei renunţa, dar după cum te cunosc ştiam ca nu o vei face.

Mi-a întins o mână ca să mă ajute să mă ridic şi am acceptat. Tremuram încă din cauza impactului amintirii. Dar ciudat era ca apropierea de Anders, un traficant de dorguri, fost puşcărias şi posibil criminal nu mă speria, ci din contra, mă făcea să mă simt în siguranţa.

— Eşti bine? mă întreba el.

— Da, mulţumesc. Am avut o… amintire. Anders ridica din sprâncene.

— Ar fi bine să nu mai vii aici. E un loc periculos. Eşti norocoasa că te-am găsit eu şi nu

altcineva.

— Dar am mai fost aici şi înainte, am spus.

— Da, mi-au spus oamenii mei. Şi ai leşinat. Ai avut o altă amintire?

— Nu mă refer la asta. Am mai fost aici *şi înaint e…*

Anders ofta din nou.

— Ţi-ai refăcut viaţa, Anna? După accident?

— Păi…

M-am gândit la trupa de teatru, la Timeea şi mai ales la James.

— N-da.

— Poftim? întreba el politicos.

— Oarecum, da.

— Atunci uita locul ăsta, uita de mine, uita

tot.

— Dar nu pot să uit pur şi simplu!

— E mai bine pentru tine. Nu ştiu cum ai aflat de mine, e clar că nu făceai niciun articol pentru facultate, dar dacă ai început să îţi faci o viaţă, uita tot ce ai aflat, spre binele tău!

— Dar nu…

Anders mă privi interesat.

— Nu…

Cum puteam să îi spun?

— Nu am ştiut că m-aţi cunoscut înainte. V-aţi dat de gol.

— Greşeala unui om bătrân, spuse el surazand amar. Am vrut să mă asigur că nu îţi aminteşti nimic. Dar ce cautai acolo?

— Păi, eu…

— De ce m-ai întrebat despre tânărul Müller, dacă nu îţi aminteai nimic despre el?

— Dar ce legătura am eu cu Alexander? am întrebat şocata.

— Asta mă întrebam şi eu.

— Nu, ce legătura am avut cu el? am întrebat hotărât. Anders rase.

— Niciuna drăguţa, niciuna. Te cred că îţi e greu să nu ştii nimic despre tine, dar nu încerca să speculezi, pentru că vei ajunge la concluzii false.

— Ce legătura am cu locul ăsta? am întrebat.

— Acum, niciuna. Oamenii mei nu te mai vor aici. Nu eşti binevenită. Ai scăpat ca prin urechile acului de moarte când ai avut accidentul ăla de maşină. Se spune ca o minune se întâmpla doar o dată în viaţă. Aşa ca evita tot ce are

legătura cu mine, sau norocul nu va mai fi de partea ta.

— E o ameninţare?

— Nicidecum. Dacă voiam să îţi fac rău, as şi avut suficient timp până acum. E un avertisment. Uita de mine, uita de locul ăsta şi de orice altceva. Uita tot.

— Dar nu pot…

— Străduieşte-te. Du-te acasă şi încearcă să începi o viaţă nouă. Nu mulţi au şansa asta, tu măcar profita de ea.

— Acasă? am întrebat surprinsa.

— Da, du-te şi să nu te mai întorci. Nu eşti în siguranţa aici. Anders se îndepărta de mine.

— Aşteaptă! Am strigat după el. Nu e drept!

Vreau să ştiu!

A plecat fără să se mai uite înapoi.

Începea să se înnopteze, iar frigul nopţii devenea şi mai pronunţat în liniştea profunda care rămăsese în urma lui Anders. Începea să îmi fie frig şi frica. Era acelaşi sentiment ca o mulţime de ochi nevazuti mă privesc din întuneric.

Am început să alerg înapoi către gaura din gard, apoi departe de clădirea veche.

M-am urcat într-un taxi, dar nu m-am dus înapoi acasă… la Timeeam ci în cafeneaua în care îl cunoscusem pe James. Aveam nevoie de ceva timp singura ca să relfectez.

E ciudat cum mintea noastră se leagă de un simplu cuvânt ca să dezlege un mister sau ca să facă un simplu click. „Acasă”, însemna pentru

mine acum, casa Timeei. Însă atunci când locuiam în Chicago, înainte de accident, aveam şi eu o casă. Cum de nu m-am gândit niciodată la ea? Ce s-a întâmplat cu vechea mea casa? Dacă ea este cheia tuturor lucrurilor şi ducându-mă acolo pot afla adevărul?

Dar întrebarea este: unde se afla casa mea?

Capitolul 10

Am intrat în micuţa cafenea şi în mod surprinzator am găsit-o pe Timeea la prima masa. A făcut ochii mari când m-a văzut. M-am aşezat la masa la care ea stătea aparent singura.

— Anna, eşti bine?

— Sunt bine, cred… tu ce faci aici?

— Trebuie să vorbesc cu James despre nişte

chestii… legate de următoarea piesa.

— Şi el unde e?

— Trebuie să apară.

— Timeea… am spus înghiţind în gol.

— Da?

— Unde am locuit eu… înainte? S-a uitat la mine încruntata.

— Nu departe de aici, dar… de ce?

— Pentru că e posibil ca acea casa să păstreze nişte lucruri care să mă ajute să aflu… adevărul. Oricare ar fi el.

— M-am gândit şi eu la asta, dar casa a fost vânduta. Ai aflat ceva, te-ai întâlnit cu Anders?

— Da. Mi-a spus să uit tot.

— Şi nu crezi că e o idee bună? întreba Timeea.

— Nu. M-am săturat de uitare, vreau să îmi amintesc.

— Anna…

— Cine locuieşte acum în casa?

— Nu ştiu, nu îi cunosc prea bine, nu stau tot timpul aici.

— Sunt aici, acum? Adică, în casa?

— Nu cred…

— Bun.

— Te rog, spune-mi că nu ai de gând să intri prin efracţie în fosta ta casa.

— Ba exact asta vreau să fac.

— Anna, e periculos…

— M-am săturat să stau pe întuneric, vreau să ştiu. Cu orice preţ. Timeea ofta adânc.

— Bine. E un geam spart la demisol. Nu cred că l-au înlocuit. Putem intra pe acolo.

— Putem? am întrebam nedumerita.

— Vin cu tine. Ai nevoie de cineva care să îţi dea de şase.

— Şi cum rămâne cu James?

— Mă văd altă dată cu el. Hai, să mergem!

Am ieşit grăbite din cafenea şi am mers pe o stradă lăturalnica. Noapte îşi intrase în drepturi, dar strada era destul de luminata, de la felinare.

— Aici am locuit eu? am întrebat când am ajuns în faţa unei case destul de mari şi neîngrijite.

— Da. Asta e intrarea din spate. O foloseam când veneam la tine în vizita, e mai aproape.

Timeea se urca într-un copac de lângă gard.

— Doar n-ai de gând să sari din copac peste gard, nu? am întrebat speriată.

— Am mai făcut-o şi altă dată. Când părinţii tăi te pedepseau şi nu aveai voie să ieşi din casă, veneam să te vizitez fără să ştie ei. Şi nu sar, fii atentă.

Timeea se prinde de o craca, îşi lua avant şi ţinându-se bine de ea se lasă pana atinse gardul cu picioarele. Părea un Tarzan în varianta feminină şi moderna. Dădu drumul ramurei groase şi escalada gardul până în partea cealaltă.

— Timeea, eşti bine?

— Da, şopti ea de dincolo de gard. Şi vorbeşte mai încet, se presupune ca intram prin efracţie, nu trebuie să ne audă nimeni.

— Scuze, am spus şoptit. Dar eu nu pot să fac chestia asta pe care ai făcut-o tu, o să îmi rup un picior în cel mai bun caz.

— Norocul tău că ştiu unde e zavorul, spuse ea deschizând poarta. Slava Domnului!

Am intrat pe poarta deschisa, am închis-o în urma mea şi am următogrăbita pe Timeea prin curtea pustie şi întunecoasa.

S-a oprit în dreptul unui geam spart care era la câţiva cm deasupra pământului.

— Avem două variante: intru eu şi tu stai de paza, sau intri tu şi stau eu.

— Intru eu, am spus.

— Camera ta e la etaj, prima uşa cum urci scările. Şi vezi ca ultima treapta scârţâie rău, ar fi mai bine să o sari.

— Bine. Ai telefonul la tine?

— Da.

— Te sun.

Am scos telefonul meu, am apelat-o pe Timeea, mi-am pus castile şi m-am aşezat pe jos pe burtă, ca să mă pot strecura prin geamul spart.

— Ai grijă să nu te tai, am auzit-o pe Timeea în spunându-mi, atât în casti cât şi langa mine.

— Bine.

În momentul în care eram jumătate în casă, jumătate afară, mi-a dat prin cap că am fi trebuit să intru cu spatele, pentru că era o distanta de jumătate de metru pana la sol, iar eu urma sa cad direct în cap.

Am pus mâinile înainte şi am reuşit să ajung jos, cu câteva vânătăi zdravene, totuşi.

— Mă auzi? am şoptit în microfonul de la casti.

— Da, am auzit-o pe Timeea foarte clar în casti.

— Bine, am pornit.

Am urcat un rând de scări, pana la parter şi am nimerit în ceea ce părea a fi o sufragerie mare şi aproape goala, cu excepţia unei canapele negre într-un colţ.

Câţiva păianjeni îşi teseau pânza prin colţuri, iar un gândac traversa sufragerie nestingherit.

— Ai grija! îmi şopti Timeea şi am tresarit când i-am auzit vocea în casca.

— Casa asta arata total nelocuita. Eşti sigură că ai văzut pe cineva vreodată aici?

— Da. Hai, grabeste-te, fac pe mine de frică.

— Bine.

Am înaintat către următorul rând pe scări, având grija sa sar ultima treapta. O uşă gri, simpla, se afla în capătul holului.

Am apăsat clanţa, simţindu-mi inima batand cu putere, şi am împins uşa la perete.

Nu era o cameră goala, aşa cum mă aşteptam. Înăuntru se aflau un pat, un birou şi un dulap de haine, dar nu aveam nicio idee dacă sunt ale mele sau aparţin celor care s-au mutat.

Am deschis dulapul. În el se aflau câteva haine.

— Ai ajuns? întreba Timeea.

— Da, am şoptit. Sunt o grămadă de lucruri aici, dar nu ştiu dacă sunt ale mele.

Am început să scot hainele şi să caut prin buzunare. Nu am găsit mare lucru: nişte şervetele vechi, pachete de ţigări goale şi un bon de la McDonald’s.

— Grabates-te! şopti Timeea în casca.

— Bine.

Am tresarit şi inima mi s-a făcut cât un purice când am recunoscut pantalonii, de blugi uzati pe care îi purtam în amintirea mea.

— Astea sunt lucrurile mele!

— Anna, cred că vine cineva, se aud paşi.

Mă uitam haotic prin camera. Indiciul pe care îl căutam putea fi oriunde.

— Timeea, pleacă şi lasă-mă aici!

— Nu!

— Du-te!

S-a auzit un POC puternic din casti.

— Timeea? Linişte.

— Timeea?

Am fugit înapoi către demisol. În graba mea, am uitat de treapta care scartie şi am călcat pe ea. M-am speriat de zgomotul făcut şi m-am împiedicat, căzând pana la capătul scărilor.

M-am ridicat cu greu şi m-am grăbit către geamul dincolo de care trebuia să fie Timeea.

Mă durea tot corpul din pricina cazaturii pe scări.

Iar Timeea nu mai era acolo. M-am catarat pe geam, înapoi în curte şi am găsit telefonul Timeei, împreună cu castile, pe jos.

Voiam să o strig, dar instinctul îmi spunea sa

păstrez liniştea. Unde s-a dus Timeea? Doamne, dacă a păţit ceva?

O siluetă traversa curtea, către casa de oaspeţi. Nu era Timeea, ci un bărbat, puteam să observ asta în întuneric.

Mergea repede, puţin aplecat de mijloc, iar razele lunii îi luminau parul blond-alb.

Am început să alerg spre el. Probabil cel mai înţelept ar fi fost să mă ascund, dar instinctul de auto-conservare dispăruse. Trebuia să o găsesc pe Timeea cu orice preţ.

S-a oprit să mă privească, atunci când am ajuns destul de aproape de le încât să îmi audă paşii. Dar după câteva secunde a luat-o din loc, aproape alergând.

Am alergat şi eu mai repede, deşi mă dureau toate oasele şi toţi muşchii.

Eram la vreo doi metri de el, îl ajunsesem din urmă, când am văzut ceva căzând din cel mai apropiat pom, ceva de mărimea unei pietre care a lovit puternic ceafa bărbatului şi l-a făcut să se prăbuşească la pământ.

Am rămas ţintuita locului, speriata la culme.

Cineva cobora din copacul din care căzuse piatra sau orice îl lovise pe bărbat. Am răsuflat uşurata când am văzut că e Timeea.

Am alergat la ea şi am îmbrăţişat-o.

— Anna, eşti bine?

— Eu, da. Tu? M-am speriat de moarte.

— Sunt bine. Am auzit paşi şi am alergat să mă ascund în copacul ăsta, dar mi-a căzut

telefonul pe jos.

— Am crezut că te-a prins, am spus respirând greu.

M-am uitat pentru o clipă la bărbatul care zăcea inconştient pe iarba, cu fata în jos, la nici doi metri de noi.

— Crezi că e mort? am întrebat.

— Leşinat, mai degrabă, spuse Timeea.

— Hai să vedem cine e.

— Nu-i o idee prea bună. Dacă se trezeşte? În plus, ar putea fi proprietarul.

Mi-am înghiţit nodul din gât şi am apucat umerii bărbatului, ignorând protestele Timeei.

Am simţit cum îmi urca inima în gât şi mi se scurge toată energia când i-am văzut chipul.

— Nu e proprietarul, am spus încet. E Müller.

— Ce? spuse Timeea apropiindu-se.

— Tatăl lui Alexander.

— Ce cauta aici?

Bărbatul se mişca şi bombani ceva. Mi-am retras mâinile, speriată.

— Nu cred că vreau să stăm să aflăm, am spus cu vocea tremuranda.

— Hai, să plecăm de aici! spuse Timeea şi mă lua de mână.

Am început să alergam, cât de repede ne ţineau puterile, către ieşire.

Nu ne-am uitat înapoi să vedem dacă Müller se ridicase de jos, nu am avut curaj.

Ne-am oprit doar când am ajuns în faţa

cafenelei.

Ne-am rezemat de perete, respirând greu şi cu picioarele tremurându-ne.

— Ar fi mai bine să nu dam de bănuit, am spus şi am deschis uşa. James se afla la o masă din apropierea barului.

— Arat ciudat? am întrebat privind la Timeea, care avea o tăietura care sângera pe frunte.

— Arati destul de ok, spuse ea.

— Du-te la baie să te speli pe fata, i-am spus.

— Bine.

M-am îndreptat către masa la care stătea James şi m-am trântit în scaun.

— Bună, Anna. O seară grea?

— Poţi s-o mai spui odată.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu cred, dar mulţumesc oricum.

James şi-a tras scaunul mai aproape de mine şi m-a privit cu interes.

— Ai căzut? întreba el.

— Am avut un fel de… accident. Uneori pot fi foarte împiedicata.

— Vrei să te duc la spital?

— Nu, sunt bine.

Îmi simţeam toate vânătăile protestand când am spus asta. Dar nu aveam chef să merg la doctor. O să iau ceva de durere şi gata. În câteva zile o să îmi treacă. Asta dacă nu fac altele.

— Sigur? întreba el. Pari cam palida. Ai

mâncat astăzi?

— Da, tata, am spus sarcastica. James zâmbi.

— Scuza-mă, voiam doar să ştiu dacă eşti bine.

— Am trecut prin multe, a spus oftand. Dar sunt ok. Cred.

— Eşti foarte convinsa, spuse el râzând.

Nu sunt prea buna la minţit nici dacă mă străduiesc. Şi acum nu aveam energia necesara sa mă străduiesc. Ar fi trebuit să mă conving pe mine că sunt bine, înainte să încerc să îi conving pe alţii. Şi adevărul e ca nu prea sunt bine.

M-am dus la depozit ca să aflu adevărul, dar m-am trezit că am reuşit să mă împovarez cu şi mai multe mistere. Am fost în vechea casa tocmai

ca să elucidez misterele, dar am dat peste altele. Ce cauta Müller acolo? De ce mi-a zis Anders ca oamenii lui nu mă mai vor, de ce mi-a zis să uit tot? De ce, de ce, de ce…

— Anna?

James vorbea cu mine, dar nu auzisem nimic, preocupata sa mă gândesc la situaţia în care mă aflu.

— Scuza-mă, nu eram atenta.

— Sigur eşti bine? întreba el.

— Trec printr-o perioadă mai nasoala… De vreo 3 ani incoce.

— …dar o să îmi revin.

— Ai o frunză în par, observa el. Am zâmbit.

— Nu o să te întreb unde ai fost, spuse zâmbind cu subinţeles.

— Nici nu vrei să ştii, crede-mă.

James rase, apoi întinse mana ca să îmi scoată frunza din par. Ciudat cum un gest atât de simplu mă făcea să mă simt în atât de multe feluri.

James puse frunza în scrumiera de pe masă, îmi zâmbi, apoi întinse din nou mana către parul meu, ca să mi-l dea după ureche.

Din nou, apropierea mă făcea să simt fluturi în stomac.

Fără să îmi dau seama, parcă mi-am luat zborul pe aripile fluturilor şi m-am lăsat prinsă în jocul lui, ajungând din ce în ce mai aproape de el.

Puteam să îi număr pistrii de pe nas. Şi

buzele roşii şi moi.

Îi simţeam respiraţia dulce şi m-am întins ca să ajung şi mai aproape de el.

Şi-a lipit buzele de ale mele, încet, ezitant. I-am prins ceafa cu mana şi l-am tras mai aproape, pentru a adânci sărutul.

Secundele treceau şi simţeam ca rămân fără aer, dar nu voiam să îi dau drumul. S-a auzit un suspin încet în spatele meu şi aveam impresia ca cineva mă priveşte insistent, aşa că m-am desprins de James, puţin ameţita, şi m-am întors să văd despre ce e vorba.

Timeea se afla la jumătatea drumului dintre bar şi masa noastră şi ne privea uimită. Lacrimi mari i se rostogoleau pe ograji.

— Timeea…

— Tu! Trădătoareo! Te-am crezut prietena mea! Cum ai putut

Nu înţelegeam nimic. Timeea a luat-o la fuga şi a ieşit din cafenea înainte ca eu să apuc să reacţionez într-un fel.

— Ce naibii?

Am privit uimita către James.

— Nu ştiai? întreba el.

— Ce?

— Timeea e îndrăgostita de mine de luni de zile…

— Poftim?

— Am crezut că ştii, spuse el încurcat. Îmi pare rău.

— La naiba! La naiba, la naiba!

— Anna…

James mă prinse de mana. Mi-am tras mana din strânsoarea lui şi am pornit cu paşi grăbiţi spre ieşirea din cafenea. Trebuia să o găsesc pe Timeea. Off, ce am făcut?

Capitolul 11

Am ieşit în noapte răcoroasa, încercând să scrutez întunericul cu privirea, în căutarea Timeei. Strada era tăcuta şi pustie. Am început să alerg către capătul străzii, privind în toate părţile.

Am auzit un suspin şi m-am îndreptat către locul de unde se auzea. Timeea stătea pe o bancă, la intrarea în parc.

Paşii mei rasunau în liniştea străzii, iar Timeea îşi ridica privirea.

— Cum ai putut, tu… tu!

— Iarta-mă…

— Luni de zile am suferit după el… luni de zile am plâns din cauza refuzului sau…” eşti prea mica”, „profesorul tău, nu se cade”. Cu tine se cade?

— Timeea… am spus încet.

— Îţi pare rău, da, ce să spun! De parca asta ar putea să şteargă nopţile nedormite şi dragostea pe care i-o port! Un simplu „îmi pare rău!”

— Timeea…

— Niciun Timeea!

— Ascultă-mă! Am ţipat furioasa, iar rocea mea s-a auzit cu ecou de-a lungul străzii!

A îngheţat uitându-se la mine.

— Ascultă-mă înainte să îmi faci reproşuri şi

să spui lucruri pe care le vei regreta mai târziu! Îmi pare nespus de rău că te-am rănit, dar eu nu am ştiut nimic despre asta. Tu, în calitate de prietena a mea, ar fi trebuit să îmi spui să eşti îndrăgostita de el!

— Da, acum eu sunt de vină, nu?

— Nu am spus asta, dar de unde voiai să ştiu? Să ghicesc?

— Ar fi fost simplu de ghicit, dacă te-ai fi uitat la mine măcar o clipă. Toţi din jur şi-au dat seama, nu am putut să mă ascund. Dacă pentru o clipă te-ai fi uitat cu adevărat la mine, ca la o prietenă şi nu doar ca la o franghie de salvare care să te scoată la mal…

— Nu eşti doar asta, nu spune…

— Anna cea de dinainte şi-ar fi dat seama!

Ea îmi era prietena cu adevărat!

— Îmi pare rău că nu pot fi precum cea de dinainte, oricât de mult tu sau eu ne dorim asta. Crezi că eu nu vreau?

— Nu… nu am vrut să spun asta, bolborosi ea.

— Poate ai avut impresia ca ţi s-a întors vechea prietena când m-am întors eu, dar nu e aşa. E normal să fii dezamăgita, văzând că eu… nu mai sunt eu. Dar credeam că ai trecut peste asta, ca înţeles şi ai acceptat.

— Dar tu nu mă consideri prietena ta, ci doar o persoană care te ajuta, îţi oferă o casă, idei pentru obsesia ta şi atât!

— Nu e adevărat! De ce-am întrebat simţind

ochii înţepându-mă din cauza lacrimilorde ce îmi reproşezi asta?

— Nu îţi reproşez, dar aşa e!

— Credeam că îţi face plăcere să mă ai aproape, să locuiesc cu tine în casă, dar m-am înşelat. Dacă e aşa, o să plec şi nu o să te mai deranjez!

— Nu am vrut să spun asta…

— Spui cam multe lucruri pe care nu voiai să le spui. Mă simt extrem de vinovata pentru ce s-a întâmplat cu James, regret nespus, dar nu cred că merit să îmi arunci asemenea cuvinte.

— Nu… eu… aşa a fost mereu…

— Aşa, cum…?

— Aşa. Tu ai avut mereu parte de mai multă atenţie, note mai bune, băieţii pe care îi plăceam

eu!

— Poftim? Am întrebat şocata.

— Tu erai mereu în frunte, mereu cu un pas înaintea mea!

— Am crezut ca între prietene nu exista competiţii stupide! Am spus simţind cum lacrimile îmi curg pe obrajii reci.

— Aşa… da, aşa ar fi trebuit să fie! Dar tu mă puneai mereu în umbra, egoista ca de obicei, nu îţi pasa ca eu sufeream în timp ce tu le aveai pe toate!

— Timeea… credeam că am fost prietene adevărate!

— Aşa am crezut şi eu.

Nu îmi venea să cred. Chiar nimic nu e ceea ce pare şi totul mă dezamăgeşte? Mă simt de

parca as şi păşit în viaţa altcuiva… lucrurile pe care nu le ştiam, lucruri pe care voiam să le aflu, mă izbesc acum cu o putere infinită.

— Nu e vorba… ca nu eram prietene, spuse Timeea suspinând.

— Ba exact de asta e vorba.

— Nu… doar ca… nu trebuia să spun asta. Nu aşa au stat lucrurile. Dar… m-am simţit din nou ca înainte… când tu aveai parte de cei mai frumoşi tipi şi aşa mai departe…

— Cei mai frumoşi tipi care uite unde m-au adus! Drogati, criminali şi te miri ce! Da, îţi înţeleg invidia, am spus sarcastica.

— În realitate, nu ne-am certat niciodată, continua ea de parcă nu ar fi fost întreruptă. Nu

ţi-am spus niciodată ce mă supara, am suferit în tăcere, credeam că vei spune că sunt o fraiera.

— Păi eşti o fraiera, am spus fără să mă pot abţine.

— Merçi, spuse ea zâmbind şters. Dar chestia asta cu James m-a făcut să îmi aduc aminte de toate lucrurile care m-au rănit în trecut. Eu… m-am simţit extrem de vinovata când ai avut accidentul.

— Pentru ca…

— Pentru că ne certaserăm înainte să pleci. Nu voiam să te mai vezi cu Dylan, mi se părea periculos. Mi se părea ca ascunde ceva în privirea aia a lui care te baga în sperieti. Dar tu nu puteai să vezi lucrurile ca mine. Ai plecat suparata şi…

Îmi şterse ochii uzi, apoi continuă:

— Şi îmi era groaza de faptul că vei muri crezând că sunt suparata de tine şi nu vei şti niciodată… cât de mult ţin la tine.

— Ai un mod ciudata de a o arata.

— Da… da, aşa e…

— Mda…

— Anna…

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu James. Îmi pare rău pentru suferinţa pe care ţi-am cauzat-o în trecut. Îmi pare rău pentru tot, mai ales pentru ca exist.

— Anna, nu spune asta.

— Dar aşa e. A fost o greşeală să mă întorc aici, părinţii mei au avut dreptate.

În realitate, nu simţeam asta. Şi nu aveam de

gând să mă întorc în L.A. Dar socul celor spuse de Timeea mă făcea să îmi doresc să fug, să plec cât mai departe. Şi nu ştiam decât un singur loc unde să mă pot duce, iar acela nu era în L.A.

— O să mă întorc în L.A., am spus încercând să par hotărâta.

— Şi cum rămâne cu Alexander?

— Franghia care mă trăgea la suprafaţa tocmai s-a rupt, am spus făcând aluzie la ceea ce zisese ea. Să-l ia naiba pe Alexander!

— Nu vorbeşti serios, nu?

— Ba da.

Am făcut câţiva paşi, îndepărtându-mă încet.

Cearta cu Timeea mă afectase mai mult decât mi-aş şi imaginat. Nu îmi dădusem seama cât de mult ţineam la ea. Mă simţeam pierduta,

fără nimeni care să îmi fie alături, într-un oraş străin.

Fiecare pas mă durea, nu voiam să mă îndepărtez. Nu voiam să cred că prietenia noastră, de care mă agaţasem cu atâta disperare, era doar o iluzie.

Dar trebuia să plec.

— Unde te duci? întreba Timeea.

— Să îmi fac bagajele.

Nu a răspuns preţ de câteva secunde, parand să cantareasca lucrurile, apoi a spus:

— Dar casa mea e în direcţia cealaltă!

M-am grăbit să plec înainte să îşi dea seama ce vreau să fac. Am alergat înapoi către cafenea, căutând în drumul meu un taxi.

— Anna!

Timeea se ridicase de pe banca şi venea după mine.

— Anna! Striga ea şi mai tare, dar m-am făcut ca nu o aud. Am găsit în sfârşit un taxi şi m-am grăbit să mă urc în el.

— Te duci la nenorocitul ăla de depozit! Striga ea în urma mea.

Maşina a pornit şi am apucat să o văd stand pe trotuar, cu obrajii încă uzi de lacrimi, privindu-mă neputincioasa.

I-am spus şoferului să oprească înainte de a ajunge la depozit. Privind lucrurile cu puţin calm, ideea mă îngrozea. Mă cuprinsese sentimentul ca ceva teribil se va întâmpla şi nu îmi dădea pace.

Am început să merg încet către depozit, de

parca m-aş şi dus la o execuţie. Nu la o execuţie, ci la execuţia mea. Înaintam încet pe podul de la marginea oraşului, parca încercând să găsesc un motiv cât de mic care să îmi amane drumul.

Şi l-am găsit. La capătul podului, un băiat destul de tânăr, care stătea aplecat peste margine şi privea apa tulbure. O fantomă.

Privirea îi era înceţoşata, pielea vinetie, parul ud şi ochii parca îi înotau, scufundaţi şi înecaţi în orbite.

Înecaţi. Puteam să jur ca murise înecat.

— Un alt suflet pustiit… murmura el văzând că mă apropii…

— Da, asta par a fi eu, am spus ironica.

— Zdrobit, sfărmat, călcat în picioare…

— Prezenta!

— Care îşi doreşte să vină sfârşitul, să se termine durerea, să treacă dincolo de imperfecţiunile vieţii omeneşti.

Nu prea înţelegeam ce spune.

— Aici m-ai cam pierdut, am mărturisit.

— Exista o soluţie pentru orice, spuse el. Nu o soluţie buna, nu una creştina, dar o soluţie… da! Dacă e buna sau nu, se doveste mai târziu… prea târziu… dar o soluţie exista.

— Suicidul? am întrebat începând să ghicesc unde vrea să ajungă.

— Când durerea e prea mare, şi o simţi nu numai în suflet, ci în fiecare particica a corpului tău, de parca ai fi înjunghiat de mii de cuţite simultan, când simţi că nu mai poţi respira din cauza durerii, exista o soluţie.

— Asta nu e o soluţie, am spus enervata.

— Ba da, este. Nu am spus că e cea mai bună alegere, dar e o soluţie. Acum înţelegeam discursul lui despre soluţiile bune şi proaste.

— Nu şi pentru mine.

Când mi-am pierdut memoria, am simţit de parca as şi murit o dată. Nu aş vrea să mor şi a doua oară.

Apoi mi-a venit în minte un gând ciudat. Dacă aşa funcţionează? Ca în episodul ăla cu Tom şi Jerry, când Tom primea o lovitură în cap, era agresiv, apoi mai primea o lovitură şi devenea docil? O lovitură la cap m-a făcut să îmi pierd memoria, ar putea o a doua lovitura să o facă să revina? Asta ar însemna ca o lovitură suficient de

puternica încât să mă aducă în coma, dar nu îndeajuns de puternica încât să mă omoare, ar putea să mă facă să redevin acea Anna dinainte, aceea pe care o iubea Timeea, pe care as iubi-o şi eu dacă aş cunoaşte-o.

Capitolul 12

Mi-am scuturat capul ca să alung gândul ăsta. O alta trauma nu e o soluţie. Ce tampenie! Nu aşa funcţionează! Timeea spunea ceva despre un anumit procent al creierului care s-ar fi putut activa la accident… e o tampenie să cred că un alt accident l-ar dezactiva. Oare dacă mi-ar reveni memoria, nu as mai vedea spirite?

— Te gândeşti la asta? întreba băiatul.

— Nu, am spus tare.

Nu chiar la asta, dar…

Nu, asta e cea mai mare prostie care mi-a putut trece vreodată prin minte.

— Deci, tu te-ai sinucis? am întrebat mai mult ca să schimb subiectul.

— Da, spuse el aproape mandru.

— De ce?

— De fericit ce eram. Am înţeles aluzia.

— Trebuia să mă căsătoresc. Cu femeia visurilor mele, cu fata pe care o iubeam nespus… doar că am aflat ca nu numai eu o iubeam.

Mai bine nu întrebam. Seamănă prea mult cu povestea Timeea. James-Anna.

— Fratele meu, spuse băiatul fără ca eu să îl întreb. I-am prins împreună exact în noaptea de dinainte nunţii noastre. Durerea a fost atât de

mare, încât nu am ştiut ce altceva să fac. Am venit aici şi m-am aruncat în rău. Tu nu aşa ai fi procedat în locul meu?

De fapt, mie mi se derula în minte o imagine în care l-aş şi aruncat pe frate în rău, eventual împreună cu viitoarea mireasa.

— Şi a funcţionat? am întrebat evitând cu grija întrebarea lui.

— Nu chiar, spuse dezamăgit. Nu a dispărut toată durerea. Doar… s-a transformat.

— S-a transformat? am întrebat uimită. Cum?

— Nu o mai simt în întreg corpul…

— Pentru că nu mai ai corp.

— O simt în suflet, parca mai accentuata, mai hotărâta sa mă sfâşie. Deci suicidul nu

rezolva astfel de probleme. Aviz amatorilor şi bine de ştiut. Nu că mi-ar fi trecut prin cap, dar…

— Ce s-a întâmplat cu… viitoare mireasă? am întrebat deodată curioasa.

El ridica din umeri încet.

— Se pare că le-am făcut o favoare, ei şi fratelui meu. S-au căsătorit un an mai târziu.

O lumina galbena ce venea de la farurile unei maşini pluti pe strada pustie. Băiatul privi la ea pentru o clipă, apoi dispăru. Maşina ajunse în dreptul meu şi se opri scârţâind.

L-am recunoscut de când a coborât din maşina şi s-a îndreptat către mine, dar tot nu îmi venea să cred că e el. Un tip solid, îmbrăcat în negru, cu parul negru pana la talie, prins neglijent la ceafa cu un elastic din care i se desprindeau

câteva şuviţe.

— Annalysa, vino cu mine! spuse el încet, întinzându-mi o mână.

— Nu îmi spune Annalysa, m-am razvratit eu. Dylnacaci el crachicoti.

— Nu te-ai schimbat prea mult. Hai, vino cu mine, e cineva care vrea să te vadă.

I-am prins mana calda şi l-am urmat la maşina. Mi-a deschis portiera şi m-am aşezat pe locul pasagerului. El a ocolit maşina, apoi a urcat la volan, pornind motorul.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— M-am întâlnit cu Timeea. Era îngrijorată în priviinta ta, spunea că vrei să te duci la depozit. M-a rugat să fac ceva să te ajut şi am venit să te

caut.

— Şi unde mergem acum? am întrebat confuza.

— La depozit, spuse el zâmbind în colţul gurii.

L-am privit uimită. Acum înţelegeam ce spunea Timeea despre privirea aia care te baga în sperieti. Avea nişte ochi foarte negri, foarte frumoşi, care mohneau o pasiune ascunsa, dar în acelaşi timp misteriosi. Parca de gheata.

— Stai liniştita, eşti în siguranţa alături de mine, spuse el zâmbind încurajator.

— Dar de ce mergem acolo?

— E cineva care vrea să îţi vorbească.

— Bine.

Nu mă mai speria ideea de a merge acolo.

Poate din cauza faptului că nu eram singura, ci protejata de două braţe puternice, poate din pricina celor spune de băiatul-fantoma, al cărui nume nu îl aflasem.

„Poate mă voi întoarce într-una din zilele astea pe pod, să îl ajut să treacă Dincolo”, mi-am spus în gând.

Apoi mi-am amintit de cearta cu Timeea şi de faptul că trebuia să părăsesc oraşul. M-am simţit de parca as şi fost înjunghiată subit în stomac.

Încearcând să îmi iau gândul de la dureroasa cearta, am început să mă gândesc la motivele pentru care se afla Dylan aici.

— Are cineva de gând să îmi spună şi mie

adevărul în sfârşit? am întrebat mai mult în gluma.

— Da, spuse el serios.

— Pe bune?

— De ce crezi că sunt aici? Întreba el zâmbindu-mi din nou.

Drogat ca drogat, dar încep să îmi dau seama ce am văzut la el.

— Dar tu de ce ai fugit după accidentul meu? am întrebat acuzator.

— Ai puţina răbdare, şi o să afli totul.

— Bine.

Am privit pe fereastră, nerăbdătoare. Ne apropiam de depozit.

— Ştii ce cauta Müller în veche mea casa? am întrebat curioasă.

— Chiar nu ştii ce e aia răbdare, nu? Întreba Dylan amuzat. Cum spuneam, nu te-ai schimbat prea mult.

Cuvintele lui aveau efectul de a mă bine dispune, mai mult decât atât, parca simţeam ca plutesc.

După atâta timp în care Timeea îmi spusese că nu sunt deloc precum vechea Anna, găsisem în sfârşit pe cineva care să o contrazica.

Dylan a oprit maşina în faţa gardului din sarma ghimpata şi a oprit farurile. Am coborât nerăbdătoare în întunericul dens.

M-a cuprins ameteala de cum am pus piciorul în pământ, însă am luptat cu mine să mă ţin pe picioare. Nu era momentul să leşin acum.

Dylan mă prinse de mana şi îşi împleti

degetele cu ale mele, trăgându-mă încet după el prin gaura din gard.

— Deci, o să îmi spui? am mai făcut eu o încercare.

— Presupun ca voia sa ascundă dovezile.

— Dovezile?

— Da. Nu ai fost să îl vezi zilele trecute? Probabil şi-a dat seama că bănuieşti ceva şi s-a gândit să se ducă în vechea ta casa şi să distrugă orice dovada, în cazul în care te-ai fi gândit să mergi acolo.

— Buna intuiţie. Dar ce fel de dovezi?

— Jurnalul tău, nu ştiu, lucruri compromitatoare. Nu voia să se afle că fiul sau a avut probleme cu drogurile.

— Chiar aşa, ce amestec are Alexander în asta?

Dylan se opri şi mă privi fix pentru o clipă. Ochii săi negri scateiau în noapte, făcându-mă să tresar.

— Vorbeşti de el de parca l-ai fi cunoscut, de parca încă ar trăi.

— Alexander e mort, am spus ca un fapt cert.

— Desigur că e mort, tu o ştii prea bine.

Am simţit cum îmi tremura mana într-a lui. Pentru o clipă, mă crezut ca ştie despre… darul meu. Despre faptul ca încă îl pot vedea pe Alexander şi pe oricine altcineva…

Dar asta era o prostie. Simţeam cum se învârte pământul cu mine şi mă ia greaţa.

— Deci, l-am cunoscut sau nu? am întrebat agasata de idee.

— Am ajuns, mă informa el, pasind printr-o uşă de existenta căreia nu ştiam şi trăgându-mă după el în ceea ce părea un hol îngust şi întunecat în care mirosea a alcool şi mucegai şi mai departe, într-o încăpere spatioasa, în care domnea acelaşi miros predominant.

Am strâns mâinile în pumni, luptându-mă din rasputeri cu senzaţia de rău. Oare de ce fiecare vizita în acest loc mă făcea să mă simt aşa? De fiecare dată când am mai fost aici, aceeaşi poveste: ameteala, greaţa, apoi o amintire. Ce are locul ăsta?

În camera nu se afla prea multă mobila: o masa mare în mijloc, nişte scaune cu vopseaua

cojita, un fotoliu vechi într-un colţ şi două lampadare mari pe un perete, singura sursa de lumina de altfel.

Se auzira sunete de paşi, iar în camera intrară, de pe o alta uşa decât cea pe care venisem noi, Anders împreună cu doi tipi inalti, tunsi scurt, care îmi aruncau privi nu prea drăguţe.

— Anna, spuse Anders pe tonul unuic bunic ce îşi revede nepoata. Aş vrea să spun că mă bucur să te văd.

— Ei bine, eu chiar mă bucur, am spus sincer. Dylan mi-a spus că v-aţi hotărât să îmi spuneţi adevărul.

— Da, vei afla adevărul, într-un fel sau altul, spuse Anders zâmbind. Ia loc, să bei ceva cu noi.

M-am aşezat pe unul dintre scaune, iar Anders a scos o sticlă de sub masa şi a turnat în pahare. Mi-a întins un pahar, apoi a luat şi el unul.

— Noroc! spuse el ciocnind paharul de al meu.

Am luat o gura din ceea ce părea a fi suc de mere, unul deloc natural şi nu prea bun la gust, dar am băut din politeţe.

— Deci, care e treaba? am întrebat eu.

— Uşurel, Anna, spuse Anders blând. Avem o grămadă de timp la dispoziţie. Probabil eşti obosită de pe drum. Mai ia o gura de suc.

Am luat o gura mare, simţindu-mă nerăbdătoare să aflu odată tot misterul. Însă după ce am terminat paharul, am simţit ca nu îmi mai pot învinge greaţa.

Sucul mi se revarsa înapoi din stomac în gură, curgându-mi pe bărbie, însoţit de dureri groaznice de stomac.

Anders mă privea calm, cu o spamceana ridicata.

M-am întors către Dylan, aplecata şi cu mâinile la abdomen, din pricina durerii, cu gândul să îl rog să mă scoată puţin afara la aer.

I-am văzut ochii scânteietori privindu-mă vag interesat, apoi m-am zarit în oglinda din spatele sau, de pe un perete.

Eram foarte alba la fata şi continuam să vars, dar ceea ce mi se vedea pe bărbie în reflexia din oblinda nu era voma, ci sânge.

M-am aplecat şi mai mult, simţind cum

stomacul mi se contracta dureros, varsand o baltă de sânge.

Am căzut în genunchi, urland de durere, varsand încontinuu.

Am simţit o mână pe umăr şi vocea lui Anders îmi rasuna în ureche:

— Îmi pare rău, ştiai prea multe!

Trupul mea a atins podeaua rece, în timp ce urlam de durere, sufocându-mă.

Dădeam din mâini şi din picioare, lovind cu duşmanie podeaua, cuprinsă de spasme şi disperată. Nu mai ştiam unde mă doare sau ce, tot corpul îmi fierbea într-o durere groaznica, mai presus de cuvinte, mai presus de orice poate îndura o fiinţa umană.

Ţipam, voiam să mă audă cineva şi să vină

sa mă ajute, ţipam simţindu-mă prinsă în ghearele morţii, simţind cum membrele îmi cedau şi nu mai loveau atât de tare dusumeaua, simţind cum viaţa se scurge din mine încet, lăsând în urma o mare de durere şi o baltă de sânge.

Îmi înfigeam unghiile în podea, mă agaţam de ultimul fir de viaţa, ţipând, sufocându-mă, agonizând.

Când am simţit ca durerea este mai presus de orice închipuire, am simţit ca un val rece îmi cuprinde corpul asudat şi chinuit şi atunci l-am văzut pe el.

Stătea într-un colţ al camerei, tremurand, parand ca suferă şi ca îl doare la fel de mult ca şi pe mine, deşi nu avea trup.

— Iarta-mă, Anna! spuse el.

Vedeam cum buzele i se mişca, dar de abia îl mai auzeam. Alexander, unde eşti? Nu mă părăsi şi tu!

Am închis ochii încet, dorindu-mi cu ardoare să scap de durerea îngrozitoare.

Şi s-a dus. Nu mai ştiam exact ce se întâmpla, dar nu mă mai durea. Oare am leşinat?

Poate m-a găsit cineva şi m-a dus într-un spital…

Mii de imagini mi se derulau în minte, unele după altele, făcându-mă să ametesc.

Şi după câteva secundesau minute? Poate ore? Nu ştiuvartejul încet.

Mintea îmi era clară. Ştiam.

Ştiam cine sunt, de ce mă aflu aici. Ştiam.

Acum îmi aminteam tot. Capitolul 13

M-am ghemuit ca să mă pot strecura prin crăpătura din gardul de sarma ghimpata. M-am julit puţin, dar nu îmi pasa. Aveam treburi importante.

Mi-am dat la o parte de pe fata parul lung şi am început să alerg către imobilul vechi şi deprimant. Depozitul nu era genul de clădire care ar face un om să vrea să îşi petreacă timpul acolo, nici măcar să îşi dorească să intre. Dar dincolo de vopseaua cojita şi mirosul de mucegai, tutun şi alcool, se afla scopul meu. Aveam o misiune şi nu puteam să dau înapoi.

Am sărit un morman de gunoaie în drumul meu şi m-am repezit pe uşa de la intrare, în holul întunecat, apoi în camera pe care Johnatan o

numea „livingul”.

Halal living! Dar decoraţiunile interioare erau chiar ultimul lucru de care aveam chef acum. Am trecut prin camera fără să o privesc şi m-am grăbit către biroul lui J.A. (nota: Johnatan Anders).

Cum am intrat am dat cu ochii de Dylan şi după felul în care mergea apăsat, punând în picior în faţa altuia, de-a lungul camerei şi înapoi, mi-am dat seama că nu e de bine.

— Cineva a ciripit! spuse J.A. de cum m-a văzut. M-am încruntat.

— Probleme grave?

— Boul s-a dus la o clinica de dezintocicare. E băiatul fizicianului aluia… zise Dylan scuipand

cuvintele.

— Rahat! Am zis nervoasă. V-am zis că nu e o idee bună sa îl aprovizionam şi cu atât mai puţin să avem încredere în el.

— Ştiu, Anna, zise Anders cu o voce tăioasa. Ştiu şi nu e cazul să răsuceşti cuţitul în rana.

M-am cutremurat. În ciuda tariei mele de caracter, omul ăsta reuşea să mă tulbure uneori.

— Mă rog… am zis încercând să par indiferenţa.

— Avem nevoie de cineva să îl lichideze, zise Johnatan.

— Trimite-ţi una dintre gorile şi ai rezolvat treaba. Ce e aşa mare drama?

— Avem nevoie de o lichidare curata, fără suspiciuni sau ar putea să ne afunde pe toţi, zise el

fără să clipească.

M-am uitat la Dylan. Ştiam ca el o poate face cum trebuie, deşi nu îmi plăcea ideea. Îşi mai murdarise şi altă dată mâinile cu sânge din cauza unchiului său, iar asta mă calca pe nervi.

— O s-o facă Dylan, am spus nervoasă.

— O s-o faci tu.

Poftim? Am simţit că îmi îngheata sagele în vene.

— Eu?

— Da, tu.

— De ce eu?

— Pentru că eşti inteligenta şi mereu ai ştiut să pui la cale planuri care să îi zăpăcească pe poliţişti. Şi pentru că te vei descurca foarte bine, iar asta te va face să creşti în ochii mei.

Am încercat să îmi stăpânesc tremurul mâinilor. Una e să vând droguri unor adolescenţi ratati, să pun pe fuga nişte curiosi sau să induc în eroare poliţiştii şi alta e o crimă.

Dar în adâncul sufletului ştiam că va veni şi aceasta zi. Încă de când am acceptat „slujba”, ca să zic aşa… nu, încă şi mai dinainte, de când am devenit iubita lui Dylan şi am aflat ca unchiul sau e băgat pana peste cap în afaceri necurate.

Dar să fiu pusă în faţa faptului e cutremurator. Să pun capăt unei vieţi…

— Hai, Anna, unde îţi e sângele rece? întreba Dylan accentuând fiecare cuvânt.

M-am uitat fix la el. Nu puteam să cred că mă încurajează în asta. El ar fi trebuit să îi spună

lui Johnatan să îşi bage minţile în cap şi să mă lase în pace, el ar fi trebuit să fie protectorul meu în afacerea asta, el…

— În timp ce voi vă gândiţi „a fi sau a nu fi”, eu am treburi de rezolvat, spuse Anders. Ieşiţi naibii afară din biroul meu şi să vă mai întoarceţi când veţi decide ceva. Dar să nu fie prea târziu, că va rad mustăţile.

L-am privit încercând să par calma. Mă ameninţa?

Dylan l-a apucat de mână şi m-a tras afară din birou, înapoi în living.

— Ce dracu’, am început eu revoltata, dar el mi-a acoperit gura cu mana.

A dus un deget la gura ca să îmi arate că trebuie să tac. Am încuviinţat din cap cum că am

înţeles.

S-a aşezat pe fotoliul uzat şi mâncat de molii din colţul camerei şi mi-a făcut semn să stau lângă el.

— Shht, îmi şopti în ureche. L-am privit întrebătoare.

— Ceva e putred.

— Ce?

— Johnatan crede ca cineva l-a trădat.

— Nu înţeleg.

— Nu e vorba numai de puşti. Sticletii bănuiesc ceva mai mult, au fost la el acasă şi i-au pus o grămadă de întrebări, apoi i-au spus că vor obţine un mandat de percheziţie.

— Ce prostie! Dar nu vor găsi nimic acolo!

— Aşa e. Doar ca vezi tu, ei bănuiau lucruri pe care nu avea cum să le fi spus pustiul ăla, ca nici el nu le ştia. Deci cineva din interior a ciripit.

— Dar cine?

— Nu ştiu…

— Dar de ce nu mi-a zis J.A. despre ce e vorba?

— Pentru că nu vrea să spună nimănui, eu am auzit din greşeala, dacă afla că ştiu sau că am spus cuiva mă linsează.

— De ce? Am întrebat din ce în ce mai nelămurita.

— Pentru că e clar ca cineva ne-a turnat, iar el vrea să ne testeze, spuse Dylna cu răbdare.

— A… am spus scârbita.

— Ştii tu, să vadă cine îi este loial.

— Şi asta e testul meu? îi dovedesc loialitate omorându-l pe pustiul

Müller?

Dylan chicoti.

— Ce naibii ţi se pare aşa amuzant?

— Ştii, cred că pustiul e cu câţiva ani mai mare decât tine, zise el. E

Ciudat cum vorbeşti despre el.

Mi-am dat ochii peste cap. Ciudat om şi Dylan asta… să se ia de limbajul meu în asemenea circumstanţe.

— Sunt mai mare decât el din multe puncte de vedere, am spus punând accent pe cuvântul „mare”.

— Deci, accepţi provocare? spuse Dylan înţelegand unde bat.

— Da. O să îi fac de petrecanie, am zis hotărâta.

Ideea încă mă speria. Dar ideea ca J.A. Să creadă ca nu îi sunt loiala mă speria şi mai tare. În plus, eram obsedata sa mă afirm în lumea asta, în care femeile, mai ales cele tinere, sunt considerata proaste şi nefolositoare.

Când Dylan m-a adus prima data la depozit, toţi bărbaţii radeau pe seama mea şi mă tratau ca pe un gunoi. Faptul că am reuşit să îl scot pe Anders dintr-o mare belea, găsind un simplu raţionament, m-a făcut să mai cresc în ochii lor, dar nu foarte mult.

De când paseai prin gaura din gard, era ca într-o altă lume, cu propriile reguli, atât de

diferite de cele din afară. Am învăţat asta repede şi m-am supus.

De obicei, nu făceam munca „pe teren”. Mă rezumam să gândesc planuri pe care le puneau alţii în aplicare în locul meu. Era simplu, ca şi cum as şi regizat un film. Şi ideile mele se dovedeau mereu a fi bune.

Însă, pentru ceilalţi eram tot o femeie, deşi o femeie deşteapta, dar totuşi… slaba, ca toate femeile. Ei bine, voi dovedi că nu e aşa, îi voi dovedi lui Anders lioalitatea mea şi celorlalţi faptul că trebuie să fiu respectata, ca merit.

Simpla idee a unei crime mă speria şi asta mă scotea din minţi. Eram furioasa pentru că îmi e frica, teama e un sentiment care mă face vulnerbalila, iar eu trebuie să fiu o femeie

puternică în lumea asta canească, în care toţi se mănâncă între ei, fără excepţii.

Gata, o să o fac. Ce e aşa mare lucru, până la urmă? Apsa pe trăgaci şi am terminat. O simplă apăsare pe buton mă va urca pe treapta dorita.

În realitate, încercam să mă îmbărbătez. Cu o simplă apăsare pe buton, se încheie viaţa unui om…

Nu, nu trebuie să gândesc aşa, nu trebuie să îmi fac sânge rău. Cu cât mă gândesc mai mult la el ca la un om, cu atât o să îmi fie mai greu. Şi odată acceptata misiunea, nu pot să mai dau înapoi.

M-am ridicat de pe fotoliu şi m-am dus înapoi în biroul lui Anders. Îmi simţeam picioarele moi, dar le-am forţat să facă paşii

necesari, am tras aer în piept şi am intrat.

— Ai un pistol?

— Vrei să îţi zbori creierii? întreba Anders indiferent, fără să îşi ridice nasul din foile pe care le citea.

— Nu, vreau să îi zbor pe ai lui Müller, am zis încercând să îmi păstrez vocea constanta.

— Primul sertar, zise el la fel de nepasator.

Ştiam ca în realitate e şocat. Nu se aştepta să accept, puteam să intuiesc asta. Dar de ce? De ce se chinuise să îmi dea o misiune pe care ştia din start ca nu o voi accepta, doar ca să aibă un motiv să se descotorosească de mine? N-are sens.

Am deschis sertarul dulapului şi am luat pistolul fără ezitare. Asta era partea uşoară.

— Unde îl găsesc? am întrebat.

— De aici te ocupi tu, drăguţa, zise Anders ridicând în sfârşit privirea ca să îmi zâmbească şters. Succes!

Am ieşit nervoasa din birou, fără să îi adresez vreo vorba.

Am băgat pistolul în rucsacul pe care îl aveam la mine şi m-am aşezat pe un scaun.

Cu cât stăteam mai mult, cu atât începeam să dau înapoi. Mâinile îmi tremurau necontrolat, iar gura mi se uscase.

— Mai e Müller la dezintoxicare? l-am întrebat pe Dylan care mă privea cu aerul unui doctor care are în faţa lui un pacient pe moarte.

— A ieşit, zise el. Cred că îl găseşti… acasă.

— Da, şi intru pur şi simplu, îmi şterg

picioarele pe pres, îmi las haina şi îi trag un glonţ în cap, nu? Simplu ca „bună ziua”, ce mama naibii!

— Anna, tu eşti aia cu planurile măreţe, găseşti tu ceva!

Adevărul era ca nu reuşeam să gândesc prea bine. Capul i8 mi vâjâia din cauza stresului.

Dylan se ridică şi veni spre mine.

— Trebuie să plec… să… mă ocup de nişte treburi.

— Unde te duci? Stai aşa… ţie-am coborât vocea pana la o şoaptatie ce misiune de loialitate ţi-a dat Anders?

El îmi făcu cu ochiul şi mă săruta scurt.

— Aşa e, nu vreau să ştiu.

— Hai, termim-o odată! Cu cât mai repede, cu atât mai bine. După aia, suna-mă să ieşim să bem ceva.

— Ihi… lasă-mi şi mie o ţigară.

Dylan scoase pachetul de ţigări din buzunar, scoase una şi o puse pe masă, apoi se îndrepta către ieşire.

M-am rodicat şi m-am dus după el. As şi vrut să mă ia în braţe, să îmi spună ca totul va fi bine, dar ştiam ca nu îi sta în caracter. Pentru prima dată, simţeam nevoia şi de o altfel de afecţiune din partea lui. Însă ştiam că nu o să o primesc. Nu avea să mă trateze ca pe o fetiţă care vrea la mami, ceea ce îi place cel mai mult la mine este tăria mea de caracter.

M-am întins să îl sărut şi m-a cuprins în

barte, nu la modul de consolare sau încurajare, nimic sentimental, ci doar pur erotic. Şi-a strivit buzele de ale mele, acaparându-mă şi lăsându-mă fără aer, apoi, la fel de repede cum a început, a încetat.

A ieşit pe uşa cu paşi mari, fără să se uite înapoi.

Capitolul 14

Era clar că nu pot să îi fac o vizita lui Müller, asta dacă vreau să trăiesc pentru a povesti, dar îl puteam face pe el să vină la mine. Dacă nu vine Mohamed la munte…

Am fost incredibil de ipocrita fata de Dylan când am negat total faptul ca pustiul Müller mă

plăcea. Dar cu gelozia lui Dylan, era probabil ca dacă aş şi recunoscut tot ce s-ar mai fi găsit din micul fizician ar mai fi fost şireturile de la pantofi.

Mai bine o făceam, mă scapa pe mine de o treabă. Deci am susţinut cu tarie ca ceea ce i se paruse lui Dylan era doar în imaginaţia lui.

Adevărul fiind ca Müller mă sorbea din priviri într-un mod care aproape că mă făcea pe mine să mă simt vinovată. Prost să fii să nu vezi asta, dar norocul meu ca Dylan nu a stat prea mult în preajma lui, altfel nu îl mai puteam convinge ca suferă de o gelozie bolnava şi atât.

Ştiam ca dacă tipul s-a dus la dezintoxicare, mi-ar fi mai greu să îl ademense cu substanţe din

nou. Nu imposibil, dar nu îmi plac planurile care au fisuri. Ar putea să fie cineva care să îl supravegheze şi asta îmi cam strica planul.

Aşa că am dat un telefon rapid către „micuţul fizician”, cum îl poreclise J.A.

— Alo?

Am înghiţit în sec. Faptul că îi auzeam vocea nu mă făceam să mă împac mai uşor cu ideea ca în curând îl voi omori. Şi nu va mai putea vorbi niciodată…

Nu! Nu te gândi la el ca la un om, cu ea la un scop! Mi-am spus furioasa.

— Bună, sunt… Anna. Îţi aminteşti de mine?

— Anna?

Mai face şi pe prostu.

— Da…

Nu a răspuns. Oare e cineva lângă el.

— Ştii tu… am adăugat.

— Da.

— Am… aaa…

Mai bine să testez terenul.

— Crezi că ne putem vedea? am întrebat.

— Aaa… nu ştiu.

— Am nevoie de ajutorul tău, am spus în şoaptă.

— Eu…

— Te rog, am spus încercând să par disperată. Şi chiar eram, într-un fel.

— Te rog, am spus pe o voce sugrumata.

Sunt şi o actriţa bună. Cel puţin aşa spune

Timeea.

Gândul la prietena mea cea mai bună mi-a făcut stomacul să se strângă. Ştiam că va trebui să renunţ la ea, odată intrata cu totul şi definitiv în lumea lui Dylan. Nu mai puteam juca în continuare jocul ăsta de-a viaţa dubla şi cu siguranţa nu puteam să o bag în asta.

— Unde vrei să ne vedem?

Vocea care se auzea din receptor mă trezi la realitate. Mi-am muşcat buzele ca să nu scot vreun sunet. În adâncul sufletului, sperasem ca el să mă refuze, să îmi fie imposibil să ajung la ea… şi să ce? Nu, aici nu exista cale de întoarcere.

— Vino la depozit… te rog… pe poarta principala.

— Dar e închisa, protesta el!

— Ne vedem acolo! Am spus şi am trântit telefonul cu putere de pământ.

— Anna? se auzi vocea lui.

Am călcat aparatul cu piciorul până s-a făcut ţăndări.

Teoretic, asta făcea parte din plan: să audă că mi-a căzut telefonul ca să fie credibil faptul că am necazuri. Practic, mi-am descarcat toată frustrarea, furia, teama şi neputinţa asupra bietului telefon.

Am trecut cu viteza prin camerele mici, ca să ajung unde aveam nevoie. Müller putea fi aici în orice clipa şi trebuia să fiu pregătită. Am ajuns în camera cu costume şi am început să dau la o parte o grămadă de haine ca să găsesc ce îmi trebuie.

Le-am găsit relativ repede: o pereche de

colanti negri, un tricou, o jachetă neagra, o sapca şi o pereche de bocanci. M-am îmbrăcat şi încălcat, mi-am strâns parul într-un coc şi mi-am pus sapca, apoi am legat o centura de mijloc, şi cu mâinile tremurand, am pus pistolul.

Încercând să nu mă gândesc la ce va urma, am luat-o la fuga trecând prin camerele prin care venisem, pana la ieşirea din clădire. Am ieşit prin gaura din gard şi am alergat de-a lungul şoselei, pana la intrarea principală, veşnic încuiata.

M-am catarat într-un copac din apropiere şi am aşteptat. Începea să se întunece, ceea ce îmi convenea de minune. Noaptea mă va ascunde perfect.

Era întuneric bezna şi începusem să cred că

nu mai vine, când am văzut un taxi oprind în faţa porţilor, apoi plecând. Mi-am imaginat că trebuie să fie pe acolo, deşi nu l-am văzut. Am scos pistolul cu mare greutate, nu pentru că ar fi cantarit el mult, ci cântarea fapta pe care urma sa o fac.

Am tras un foc în aer, apoi am sărit din pom. Ştiam că nu mă poate vedea, pentru ca nici eu nu îl vedeam. Dac ca orice om normal, a fugit de ameninţarea care venea din spatele lui şi a fugit în faţă, exact acolo unde îl voiam: a escaladat gardul şi a intrat în curtea depozitului.

Am aşteptat să treacă în partea cealaltă, ca să fiu sigura că nu mă aude, apoi am luat-o la fuga, ocolind gardul, către singurul loc prin care ar fi putut să iasă: gaura din gard.

Eram sigură că nu se va putea catara înapoi pe gard, pentru ca pe partea de interior, gardul era complet mat, fără vreo adâncitura pe care să te poţi sprijini, ca un perete alunecos care făcea imposibil cataratul. Încercasem să îl escaladez de mii de ori, doar ca să îmi testez limiteze şi îmi fusese imposibil, deşi eram destul de buna la catarat.

Am intrat pe gaura din gard, încercând să scrutez întunericul cu privirea. Curtea era luminata de câteva becuri obosite, dar am văzut o umbră care alerga către partea din spate a clădirii.

M-am luat după el, lăsându-i un avans, pentru eventualitatea în care ar fi decis să se întoarcă şi să iasă prin gaura din gard. Dar era clar ca aleargă haotic şi oricum nu cunoştea locul ăsta

nici pe jumătate la fel de bine ca mine. M-am convins şi mai mult de asta când am văzut ca intra în sala de întreţinere, locul în care se afla generatorul de curent electric.

Am intrat după el, strângând pistoul în mâna transpirata şi tremuranda.

Nu îl mai auzeam, probabil se ascunsese pe undeva. Am făcut un tur al încăperii, cu grija sa nu fac niciun zgomot. Am făcut un tur în jurul putului unui lift abandonat, pentru că mi se paruse ca vad ceva. I-am dat ocol încet, uitându-mă atenta în locul unde mi se paruse că văd o umbră.

Apoi l-am văzut: îşi schimbase poziţia, astfel ca trecusem prin fata lui şi acum mă aflam în spate. Ştiam că am doar câteva secunde la

dispoziţie, şi totuşi ezitam. Trebuia să îl omor din spate. Nici nu va şti cine a făcut-o.

Am încercat să trag de timp, iar el s-a întors şi ori m-a văzut, ori a ghicit că sunt eu.

— Anna!

Tot corpul mi-a tremurat când l-am auzit rostindu-mi numele.

Staim ca linişte şi întunericul sunt aliaţii mei şi trebuie să îi păstrez, dar nu am putut să mă abţin.

— Îmi pare rău, i-am spus încet şi am fost şocata de vocea aceea alba, mistica, ce nu părea a fi a mea.

— Anna, repeta el.

Am armat pistolul, simţind cum fiecare mişcare mă doare, fizic, de parca puterea

conştiinţei s-ar fi manifestat în tot corpul.

— Trebuie să o fac! Am spus vorbind mai mult cu mine decât cu el.

— De ce?

— Pentru că am o misiune.

— Nu trebuie să o faci! Nu e nevoie! Poţi să vii cu mine şi te voi proteja! Poţi să îl torni pe Anders şi vei intra într-un program de protecţie a martorilor…

— Nu înţelegi nimic!

Simţeam cum furia clocoteste în mine. Nu înţelegea, era la fel ca restul bărbaţilor care mă credeau slaba şi aveau impresia că nu pot să gândesc singura, ci doar să urmez indicaţiile cuiva.

Îmi simţeam mâinile transpirate şi aproape că nici nu mi-am dat seama când degetul mi-a alunecat pe trăgaci şi un zgomot puternic a zguduit încăperea.

Dar ratasem. Glonţul s-a oprit într-unul din pereţi. Însă ştiam că nu am voie să mai ratez a doua oară. Am fixat ţinta şi am apăsat pe trăgaci exact când s-a napustit asupra mea, încercând să mă atace. Glonţul i-a străpuns pieptul, iar impactul l-a împins în spate. Am mai apăsat încă o dată şi încă o dată, până ce am golit cartusul.

Pistolul mi-a căzut din mana cu zgomot. L-am ridicat şi am fugit. Pământul se învârtea cu mine, urechile îmi vâjâiau şi simţeam că nu mă mai pot tine pe picioare.

Trebuia să îi dau raportul lui Anders, să îi

spun că am terminat misiunea. M-am îndreptat cu paşi mari către ieşire, impunându-mi să nu mă uit la cadavrul care zăcea pe podea.

Am ieşit din curtea depozitului fără să mă gândesc şi m-am urcat în maşină. Aveam în minte doar un gând, voiam să mă duc acasă.

Pentru prima dată, mă simţeam obosita şi scârbita de lumea din care îmi dorisem pana atunci cu atâta ardoare să fac parte. Voiam să mă întorc acasă, să îmi îmbrăţişez mama, să plâng în hohote şi să uit măcar pentru câteva clipe cine sunt sau ce am devenit.

Voiam să simt căldura casei părintesti pentru ultima dată înainte să o părăsesc pentru totdeauna şi să mă dedic lui Dylan şi lumii lui, voiam să mai dorm o noapte în patul meu moale cu covertura

roz şi să uit ce a fost… să uit… măcar pentru o clipă.

Simţeam panica sapand în pieptul meu, iar mâinile transpirate îmi tremurau pe volan. Nu voiam să mă gândesc la ce am făcut, încercam să mă îmbăt cu gândul ca voi merge acasă, nu voiam să mă gândesc la altceva pentru ca fiecare gând era dureros.

Mâinile îmi tremurau tare pe volan şi nu mai puteam să ţin direcţia. Am auzit sunetul înainte de a simţi durerea. Mâinile mi-au căzut inerte pe lângă corp şi înainte de a-mi pierde cunoştinţa am mai avut un singur gând: vreau să uit tot!

Capitolul 15

M-am trezit pe un pat de spital. Mă aşteptam

să simt acel miros insuportabil de dezinfectant şi medicamente, dar lipsea. Poate era o clinica privata. Dar era clar spital; se audea zgomotul ăla enervant, ca un ţiuit sacaitor care venea de la unul dintre aparate. Într-un colţ, tatăl meu dormea pe un fotoliu extensibil. Mi s-a făcut inima cât un purice când l-am văzut acolo. O emoţie ciudata, un amestec de fericire, vinovăţie şi teama. Dar era acolo, după tot ce am făcut. Asta înseamnă ca şi mama trebuie să fie pe undeva.

M-am ridicat din pat, l-am mai privit pe tatăl meu pentru o clipă, apoi am ieşit din salon. M-a întors puţin în somn când am deschis uşa, dar nu s-a trezit.

Holul spitalului era relativ pustiu, cu excepţia câtorva infirmiere care intrau şi ieşeau

din saloane din când în când.

Pereţii erau de un bleu liniştitor, iar mirosul de spital încă nu se simţea. Era, cu siguranţa, o clinica privata.

Am mers încet pe hol, ca prin vis. Aveam sentimentul că fac ceva greşit. Dar trebuia să o găsesc pe mama, să o văd şi să îi spun ca regret şi că mi-a fost dor de ea şi…

Nu ştiam exact ce regret. Aveam întipărita în minte şi suflet ideea că am făcut multe greşeli, dar nu reuşeam să îmi amintesc cu exactitate care au fost ele. Capul mi se învârtea de fiecare dată când mă străduiam să îmi amintesc. Însă unele amintiri – mai vechi sau mai noi, nu îmi puteam da seamareveneau treptat în mintea mea. Am ales să nu mă mai chinui să îmi amintesc, ci să aştept să

se întâmple acest lucru de la sine. Simţeam că îmi voi aminti.

Am păşit de-a lungul culoarului, uitându-mă după chipul binecunoscut al mamei mele. Aveam o nevoie vitala sa o văd, să o îmbrăţişez. Am văzut-o, în faţa unei uşi, iar inima mi-a tresarit de bucurie. Am alergat pana la ea, însă între timp uşa s-a deschis, iar ea a intrat înăuntru.

— Sunteţi doamna Weber? Întreba un doctor de dincolo de uşa, pe care nu îl puteam vedea.

Mama încuiviinta, apoi intra în cabinet.

— Stai! Am strigat şi am alergat către uşa, dar nu m-a auzit.

Am ajuns în faţa uşii şi am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni. Tocmai când mă întrebam

dacă ar fi nepoliticos să intru, am auzit un suspin în apropiere şi m-am întors să văd cine este.

Timeea stătea pe un scaun, la câţiva metri de mine, cu genunchii la piept şi capul în mâini. M-am apropiat de ea, emoţionată.

Nu s-a uitat la mine când m-a aşezat pe scaunul de lângă ea.

— Timeea…

Şi-a tras nasul, apoi şi-a acoperit fata cu mâinile.

E posibil să mai fie încă suparata pe mine? Amintirile îmi reveneau, ştiam ca o minţisem pe Timeea în trecut şi ca fără să vreau, îi furasem băiatul pe care îl plăcea. Nu reuşeam să văd mai departe printre amintiri, dar mă simţeam vinovata fata de ea.

— Timeea, te rog, iarta-mă! Ştiu că am greşit atât de mult, dar…

Nu şi-a ridicat nici măcar capul ca să mă privească? Nu se bucura să mă vadă şi să ştie că sunt bine?

Încercam să îmi amintesc de ce sunt în spital, oare ce am păţit? Un accident de maşină? Nu, asta a fost altă dată.

Am întins mâna către prietena mea, să o mângâi sau să o zgaltai, nici eu nu ştiam exact. Dar în momentul în care palma mea ar fi trebuit să îi atingă umărul, mana m-a fript, de parca as şi atins un obiect fierbinte.

Mi-am tras mana înapoi, uimită. Ce a fost asta? Am întins din nou mana, hotărâta sa nu mă las intimidata de acea… energie sau ce o fi fost.

— Anna, nu face asta! A spus o voce din dreapta mea, în momentul în care am întins din nou mana.

M-am întors ca să îl privesc. Era Alexander.

— Nu ai voie.

L-am ignorat. Vorbeşte prostii. Cum să nu mă voie să o ating pe Timeea? Este prietena mea cea mai bună, trebuie să o fac să mă privească, să îi spun… am atât de multe să îi spun!

Uşa biroului s-a deschis şi mama mea a ieşit în culoar. Am sărit în picioare odată cu Timeea, şi am alergat să o îmbrăţişez, dar Timeea a ajuns înainte mea.

Am privit-o îmbrăţişându-mi mama, panicata. M-am dus să o îmbrăţişez şi eu, aveam

nevoie să o fac.

Dar o mână puternica m-a prins şi m-a împiedicat să mă duc.

— Da-mi drumul! Am ţipat enervata. Lasă-mă! Mama, mama!

Atât mama, cât şi Timeea se prefăceau că nu mă aud şi nu mă văd. Sau poate… e posibil să nu mă audă şi să nu mă vadă?

Amintirile începeau să revina şi eram din ce în ce mai îngrozita cu cât îmi aduceam aminte mai multe lucruri.

Mi-am smuls mana din strânsoarea lui Alexander, alergând haotic către mama, dar el m-a prins în braţe şi mi-a şoptit la ureche:

— Nu ai voie să îţi faci simţita prezenta, o ştii prea bine. Simţeam cum lacrimi mari mi se

rostogolesc pe obraji.

— Sunt moarta, nu-i aşa? Am întrebat disperată.

— Aproape.

— Cuma adică, aproape? Nimeni nu mă poate vedea sau auzi.

— Eşti un spirit ieşit din corp. Trupul tău nu a murit încă.

— Încă?

— Este în coma. Vino cu mine şi am să îţi explic tot.

M-am întors ca să îl privesc în ochi. Nu îl privisem niciodată de atât de aproape, poate nu avusesem curajul sau nu mă interesase. Nu văzusem în el un om, nici înainte… nici după.

L-am strâns în braţe şi mi-am proptit capul

pe umărul lui, privind la mama mea, care era atât de aproape de mine, şi totuşi atât de departe.

Am clipit şi imaginea s-a schimbat. Mă aflam în camera mea, în veche mea camera pe care o iubisem atât de mult. Era întuneric şi nu mai păstra parfumul meu, nici acel aer al unui cămin, dar mă simţeam încă bine aici.

Amintirile îmi reveniseră în totalitate şi eram îngrozita sa le rememorez. M-am desprins din braţele lui Alexander, îndepărtându-mă de el.

— Tu ai făcut asta, nu-i aşa? L-am întrebat. TU m-ai trimis direct la

Anders ca să mă omoare.

— Anna, nu e aşa! Te rog, ascultă-mă! apoi poţi să mă urăşti. M-am întors cu fata la el.

Aveam un fel de sentiment ciudat de pace interioara când îl priveam, nicidecum cel pe care ar trebui să îl aibe un calau privindu-şi victima. Dar nici eu nu mai ştiam cine e calau şi cine e victima. Eu îl omorasem pe el şi el pe mine. Pare echitabil. Ochi pentru ochi…

— Anna…

— Hai, spune, am zis nervoasa, dar vocea mi-a sunat neutra, inflexibila.

— Am venit la tine pentru ca ştiam ca tu m-ai omorât. Te-am minţit, e adevărat, şi te-am trimis direct la Anders, dar nu am vrut ca tu să fii ucisa. Când am văzut că nu îţi aminteşti nimic din viaţa ta, am fost orbit de furie. Mi se părea nedrept că nu era nevoie să trăieşti cu conştiinţa încărcata, pentru că nu îţi aminteai nimic. Am

vrut ca tu să afli adevărul, dar nu ştiam pe atunci ce planuri avusese Anders.

Am făcut câţiva paşi de el, în timp ce vorbea. Ştiam că nu mă minte, de parca as şi avut un fel de nou simt care îmi spunea asta. El mă privi pentru o clipă, apoi continuă:

— El a vrut încă de la început să te omoare, Anna! Ţi-a dat sarcina de a mă ucide pe mine pentru că era sigur că nu o vei putea face, şi atunci avea un pretext în faţa lui Dylan ca să scape de tine.

— De ce ar fi vrut să mă omoare? Nu eu am fost cea care l-a trădat. Mai mult decât atât, l-am ajutat întotdeauna, el însuşi credea că sunt geniala. De ce să elimine un om de încredere?

— Tocmai de asta. Cred că a văzut în tine o ameninţare. Ştia că cineva o să trebuiască să preia Imperiul într-o zi, când el nu va mai fi. Ştia că tu ai fi fost cea mai potrivită, aveai abilitaţi atât fizice cât şi intelectuale pentru a o face. Nu a vrut să lase afacerile pe mâna unei femei şi mai mult decât atât, îi era teamă că va veni ziua în care îl vei ucide ca să îi iei locul.

— Asta e o prostie, am spus şocata de faptul ca obsesiile unui om şi psihozele lui pot distruge atâtea vieţi degeaba.

— Dar ştii că e adevărul, spuse Alexander.

— Da, ştiu.

Am rămas tacuti pentru o vreme. Am început să mă plimb prin camera, examinând fiecare colţişor de care îmi fusese atât de dor. M-am oprit

cu respritia tăiata în faţa unei oglinzi, privind atenta la ea.

Nu îmi arata reflexia. Era cu totul altceva, o imagine greu de explicat în cuvinte. Erau nişte valuri înspumate, o mare strălucitoare, o ploaie de vara, toate acestea închise într-un fel de sfera care plutea în locul în care ar fi trebuit să fie corpul meu. Mi-am amintit apoi ca trupul îmi rămăsese pe patul de spital, iar ceea ce vedeam în oglinda ar fi trebui să fie sufletul. Era incredibil de frumos, dar zguduitor de privit.

Alexander a făcut câţiva paşi pentru a ajunge în spatele meu, iar imaginea din oglinda s-a schimbat. Era un foc incredibil de frumos, care îmi amintea de un foc de tabara, alături de o ploaie de artificii colorate, închise în aceeaşi sfera

luminoasa.

— Apa şi foc, spuse el. Se resping şi totuşi se completează.

Am privit uimită. Era o imagine ce depăşea limitarea ochiului uman şi orice imaginaţie. Apa şi foc, împreună şi totuşi separat, fără să se excludă.

— Nu ţi-am spus toată povestea, zise Alexander îndepărtându-se cu câţiva paşi de mine.

Mi-am dezlipit cu greu privirea de la imaginea naucitoare din fata mea, pentru a-l privi.

— Am vrut să afli adevărul, ca să ai conştiinţa încărcata. Dar cunoscându-te, am văzut ca treceai printr-o drama poate mai mare decât

cea pe care ar fi pricinuit-o vinovăţia. Însă nu ştiam cum să te opresc. Am încercat să nu îţi mai apar, credeam că ai să renunţi. Apoi te-am văzut cu James pentru prima dată şi orgoliul meu m-a făcut să apar acolo.

— Îmi amintesc.

Mă aşteptam să continue, dar nu a mai făcut-o. Părea ca încearcă să îşi găsească cuvintele, sau poate doar medita.

— Am fost îndrăgostit de tine, apoi te-am urat, spuse el.

Ştiam că mă placuse, mă folosisem de asta ca să îl atrag la depozit şi să… nu puteam să rostesc cuvintele nici măcar în gând.

— Mi-am dat seama că plăteşti în alt mod ceea ce ai făcut, într-un mod oribil, trăind fără să

îţi aminteşti nimic. Şi nu te-am mai urat… nu mi-am dat seama decât acum, când te-am văzut ieşind din corp…

Am zâmbit. Nu ştiam de ce zâmbesc, a fost pur şi simplu un gest involuntar.

— Dar m-am îndrăgostit de tine din nou şi am ajuns să te iubesc cu fiecare secunda mai mult şi mai mult.

Zâmbeam. Era un sentiment ciudat şi în minte îmi reveneau tot felul de amintiri. Felul în care aşteptam ca el să mai vina la mine, ca să pot investiga despre moartea lui. Nu numai misterul mă atrăsese către acea investigaţie, ci propria sa persoana, de care mă ataşasem, la fel ca şi el, fără să îmi dau seama.

— Ai fost o fantomă cam enervanta, am zis

eu zâmbind în continuare. Dar cred că şi eu te iubesc.

Epilog

L-am privit din nou pe Alexander, ameţita de frumuseţea sa şi de puterea pe care o avea asupra mea. O dragoste inumana, fără niciun element al slăbiciunilor pământesti. Apa şi foc, spuse el. Se resping şi totuşi se completează.

— Ce fac eu acum? Am întrebat cu toate că ştiam răspunsul.

— Dacă revii în trup, nu vei putea păstra amintirile. Cred că ai de ales.

— Şi să uit de tine? El zâmbi.

— Oricum ne vom revedea la un moment dat.

— Nu vreau o viaţă fără amintiri, pentru ca aceea nu e viaţa. Şi nu vreau o viaţă fără tine. Nu e drept. Nu cred însă ca merit atâta fericire, acum, la sfârşit.

— Tocmai tu ar trebui să ştii ca sfârşitul este doar un mit. Nu exista sfârşituri, exista doar noi începuturi.

— Nu vreau să mă mai întorc. Vreau… să merg mai departe.

Mă privi în ochi, poate pentru a-mi testa hotărârea. Dar nicicand nu fusesem mai hotărâta.

— O vezi? întreba el arătându-mi o direcţie.

O vedeam. Era ceva uimitor. Un fel de asfinţit – sau răsărit? format doar din culoarea alb. Credeam ca albul nu are nuanţe, dar cu siguranţa era un asfinţit-rasarit format din multe nuanţe de

alb sclipitor.

În ce timp ce o priveam, ceea ce părea a fi linia orizontului devenea mai mare şi se curba, formând o sferă, apoi o uşă.

O poartă. O punte. Un pod. Un drum de legătura. Incredibil de alb, frumos, liniştitor, magic. Ştiam ca acolo trebuie să mergem, aşa că l-am prins pe Alexander de mana, mi-am împletit degetele cu ale lui, şi am păşit prin Poarta, către un alt Univers, unde răutatea nu exista, unde lumina cu strălucirea ei domneste pretutindeni, unde fericirea este posibila.

Am păşit încrezători, cu pace în suflete, iubindu-ne. Iar Poarta s-a deschis, primindu-ne, arătându-ne orizonturi pe care nu le cunoşteam, noi începuturi. Pentru ca orice sfârşit e un nou

început.

SFÂRŞIT